

کِتَابِ مُکَاشِفَه

مُقَدَّمَه

ای مُکَاشِفَه عیسیٰ مسیح آسته که خُدا
بَلَدِه شی دَد تا چیزای ره که دَ زُودی باید
واقع شُنه، بَلَدِه خِدْمَتگَارای خُو نشو بَدیه. او
مَلایکَه خُو ره رَیی کد تا اَمُو چیزا ره بَلَدِه
خِدْمَتگَار خُو یوَحَنَّا بَرَمَلا کُنه. ^۲ و یوَحَنَّا دَ بارِه
تَمَام چیزای که دِید شَاهِدی مِیدیه، یعنی دَ بارِه
کَلَامِ خُدا و شَاهِدی عیسیٰ مسیح. ^۳ نیک دَ
بَخْتِ کسِی که کَلِمه های اَمزی پِیشگویی ره
مِیخانَه و نیک دَ بَخْتِ کسای که گوش مِیگیرَه
و چیزای ره که دَمزی پِیشگویی نِوشته یَه نِگاه
مُونه، چَراکه وخت نَزْدِیک آسته.

شروع پیشگویی

۴ از طرفِ یوحنا، بلده هفت جماعتِ ایماندارا که دَ ولایتِ آسیا^a آسته: فیض و سلامتی از طرفِ امزو که آسته، بُود و مییه نصیبِ شمو شنه و از طرفِ هفت روح که دَ پیشِ رُوی تختِ شی آسته،^۵ و از طرفِ عیسیٰ مسیح که شاهدِ راستگوی آسته و اوّلین کسی که از مینکلِ مُرده ها زنده شُده و حُکمرانِ پادشایونِ زمی یه.

امو که مو ره مُحَبَّتِ مونه و مو ره از گناهای مو قد خُونِ خُو آزاد کد^۶ و مو ره دَ پادشاهی رَسند تا دَ عِنوانِ پیشوا بلده خُدا یعنی آته شی خِدمت کنی؛ جلال و قُدرت تا اَبَدُالاباد ازو باد! آمین.

۷ اونه، او قد آور ها مییه

^a ۱:۴ بلده معلومات دَ باره آسیا دَ فهرستِ لغاتِ مُشکلِ رُجوع کُنید.

و هر چیم او ره مینگره،
 حتی کسای که او ره قد نیزه زده؛
 و تمام قوم های روی زمی بخاطر ازو ماتم
 مونه. ارے، امی رقم موشه! آمین.
 ۸ خداوند-خدا مَوگِیَه: "ما «ألف» و «یا»^a
 اَسْتُمْ، اَمُو که آسته، بُود و مییه، اَمُو قَادِرِ
 مُطْلَق." "

رویای یوحنا

۹ ما یوحنا، برار شمو اَسْتُمْ که د آزار-و-اَدِیْت و
 د پادشاهی و د صبر-و-حَوصِلَه د وَسِیْلَه عِیْسَى
 مَسِیْحِ قَدْ شَمُو شَرِیْکِ اَسْتُمْ. ما بخاطرِ کلامِ
 خُدا و شَاهِدِی د بَارَه عِیْسَى مَسِیْحِ د یِگ جَزِیْرَه
 د نامِ پَاتَمُوسِ بُودُم^{۱۰} که د رُوزِ مَوْلَا^b د زِیْرِ
 تَاثِیْرِ رُوحِ قَرَارِ گِرِفْتُم و از پُشتِ خُو یِگ آوازِ
 ۱:۸^a یعنی اوّل و آخر. ۱:۱۰^b «رُوزِ مَوْلَا» یعنی
 «رُوزِ یِگ شَمَبَه»، چون عِیْسَى مَسِیْحِ د رُوزِ یِگ شَمَبَه
 از مُرده ها دُوباره زنده شد.

بلند رقم آواز شیپور شنیدم^{۱۱} که گفت: ”چیزی
 ره که مینگری د یگ کتاب نوشته کو و د
 هفت جماعت ایماندارا ری کو، یعنی د افسس،
 اسمیرنا، پرگاموس، تیاتیرا، ساردس، فیلا دلفیه
 و لائودیکیه.“^a

۱۲ اوخته روی خو ره دور ددم تا صاحب امزو
 آواز ره که قد ازمه توره موگفت بنگرم؛ و
 غیتیکه روی خو ره دور ددم هفت چراغدان
 طلایی ره دیدم^{۱۳} و د مینکل چراغدانایگو کس
 رقم «باچه انسان» آلی بود که چپن دراز پوشیدد
 و شال زرین د بله سینه شی بود. ^{۱۴} سر و موی
 شی رقم پاشم آلی سفید بود، سفید مثل برف؛
 و چیمای شی رقم آنگه آتش، ^{۱۵} پای های شی
 رقم برنج جلا ددگی که د کوره آتش جلا دده
 شده بشه و آواز شی رقم غرش آو های کلو.

^a ۱:۱۱ امی شارا که نام هر کدم شی گرفته شد د ترکیه
 امروزی موقعیت دَره.

۱۶ اُو دَ دِسْتِ رَاسْتِ خُو هَفْتِ سِتَارِه دَشْتِ و از
دان شی شمشیرِ تیزِ دُو دَم بُر مُوشِد و چِهْرِه شی
رَقْمِ آفْتَوِ اَلّی بُود که روشنی بَقَوْتِ مِیْدَد.

۱۷ وختیکه اُو ره دِیْدُم رَقْمِ مُرْدِه اَلّی دَ پِیْشِ
پای های شی اُفْتَدُم، لیکِن اُو دِسْتِ رَاسْتِ خُو
ره دَ بِلِه مه ایشته گُفْت: ”تَرَسِ نَخور، ما اوّل و
اَخرِ اَسْتُم ۱۸ و اُمُو که زنده یِه. ما مُرْدِه بُودُم،
ولے توخ کُو، اَلّی تا اَبْدَالاباد زنده اَسْتُم و کِلّی
های مَرگ و عالمِ مُرْدِه ها دَ پِیْشِ از مه یِه.
۱۹ پس چیزای ره که دِیْدی و چیزای ره که اَسْتِه
و چیزای ره که بعد ازی واقع مُوشِه نُوشتِه کُو.
۲۰ رازِ امزُو هَفْتِ سِتَارِه که دَ دِسْتِ رَاسْتِ مه
دِیْدی و رازِ امزُو هَفْتِ چِراغدانِ طِلّایی اینی
اَسْتِه: اُمُو هَفْتِ سِتَارِه مَلَیکِه های هَفْتِ جَماعتِ
ایماندار اَسْتِه و اُمُو هَفْتِ چِراغدانِ اُمُو هَفْتِ
جَماعتِ ایماندار.

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ افسُس

۱ **بلده** ملایکه جماعتِ ایماندارای
افسُس نوشته کُو: ۲

امو کسی که هفت ستاره د دستِ
راست خُو دره و د مینکلِ هفت
چراغدانِ طَلایی قدم میزنه اینی تورا ره
مُوگیه: ۲ 'ما از اعمال تو، از زحمت
و صبر-و-خوصله تو باخبر استم. ما
میدنم که تو مردمای شریر ره تحمّل
نمیتنی؛ تو امو کسای ره که خود ره
رسولِ مُوگیه، و له نیسته آزمایش کدی
و پی بُردی که اونا دروغگوی آسته.
۳ تو صبر-و-خوصله کدی و بخاطرِ
نامِ ازمه سختی ها ره تحمّل کدی و
منده-و-دلسرد نشدی.

۴ لیکن امی یگ شکایت ره د ضد تو
درم: تو عشق-و-علاقه اولی خُو ره ایله

کدے .^۵ پس دَ یَادِ خُو بَیْرُو که از کُجَا
 اُفْتَدے ! توبه کُو و اُمُو اَعْمَالِ رِه اِنجَام
 بَدِی که دَ اوّل اِنجَام مِیْدَدِی . اگه توبه
 نَکُنِی ، ما دَ پِیْشِ تُو مِیْمِ و چِراغْدَان
 تُو رِه از جَایِ شِی بَالِه مُونَم .^۶ لَیْکِن
 اَمِی یِگِ خُوْبِی رِه دَرِی که از کَارَایِ
 نِیْکُولَاثِیَان بَدِ مُوْبَرِی ، اُمُو رَقْمِ که ما ام
 بَدِ مُوْبَرْم .^۷ هَر کَسِی که گُوشِ شِنَوَا
 دَرِه ، گُوشِ بَگِیْرِه که رُوحِ بَلَدِه جَمَاعَتِ
 هَایِ اِیْمَانْدَارَا چِیْزِ خِیْلِ مُوْگِیْه . هَر کَسِی
 که پِیْرُوزِ شُنِه ، ما بَلَدِه اَزُو حَقِ مِیْدِیْمِ
 که از دِرَخْتِ حَیَاتِ که دَ بَاغِ بَهِسْتِ خُدَا
 اَسْتِه ، بُوْخُورِه .

بلده جماعتِ ایماندارای شارِ اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای
اسمیرنا^a نوشته گو:

امو کسی که اول و آخر آسته،
امو که مرد و دوباره زنده شد، اینی
تورا ره موگیه: ^۹ ما از مصیبت و
غریبی تو خبر درم، باوجود که دولت‌مند
آستی! ما از بدگویی امزو کسا خبر
درم که خود ره یهودی موگیه، و له
یهودی نییه، بلکه جماعتِ شیطو آسته.
^{۱۰} از رنج-و-عذابی که د بله تو آمدنی
آسته، ترس نخور. باخبر بش که ابلیس
بعضی از شمو ره د بندی‌خانه میندزه
تا آزمایش شنید و بلده ده روز شمو
رنج-و-عذاب مینگرید. لیکن تا دم مرگ

^a ۲:۸ اسمیرنا فعلاً د ترکیه آسته د نام شارِ ازمیر.

وفادار بَش و ما تاج حیات ره دَز تُو
 میدیم. ۱۱ هر کسی که گوشِ شِنوا
 دَره، گوشِ بَگیره که روحِ بَلدِه جماعت
 های ایماندارا چیز خیلِ مَوگِیه. هر کسی
 که پیروزِ شُنه، از مرگِ دَوَم هیچِ ضَرَر
 نَمینگره.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ پَرگاموس

۱۲ بَلدِه مَلایکِه جماعتِ ایماندارای
 پَرگاموس نِوِشته کُو:

اُمُو کسی که شمشیرِ تیزِ دُو دَم دَره،
 اینی تورا ره مَوگِیه: ۱۳ 'ما میدنم که
 تُو دَ کُجا زندگی مونی، دَ جای که تَخْتِ
 شَیطو آسته. ولے باوجودِ ازی ام تُو دَ
 نامِ ازمه قایم-و-اُستوار مندے و ایمانی
 ره که دَز مه دَری انکار نکدے، حتی
 دَ امزُو روزای که اَنتِپِیاسِ شَاهِدِ وفادار

مه دَ مینکل شُمو، دَ جایی که شیطو
بُود-و-باش دَره کُشته شد.

۱۴ مگم چند چیز دَ ضِدِ تُو دَرُم: تُو
دَ اُونجی کسای ره دَری که از تعلیمِ
بِلعام نَبی پیروی مونه، از تعلیمِ کسی
که بالاق پادشاه ره یاد دَد که دَ دَمِ
رُوی بنی اسرائیل سنگِ لَخَشَنْدُک بیله
تا اونا از خوراک های که بِلدِه بُت ها
قُربانی شده بُوخوره و دَ زناکاری گِرِفْتار
شَنه. † ۱۵ امی رقم تُو بعضی کسای ره
ام دَری که از تعلیمِ نیکولائیان پیروی
مونه. † ۱۶ پس توبه کُو! اگه نه، دَ زودی
دَ پیش تُو مییم و قد شمشیرِ دان خُو دَ
خِلَافِ ازوا جنگِ مُونم. † ۱۷ هر کسی
که گوشِ شِنُوا دَره، گوشِ بَگیره که
روح بِلدِه جماعت های ایماندارا چیزخیل

مُوگِیَه: هر کسی که پیروز شُنه، ما از
 «مَنْ» † تاشه شُدِه بَلدِه شی مِیدِیم و ام
 یگِ سَنگِ سفید بَلدِه اَزُو مِیدِیم که دَ
 رُوی امزُو سَنگِ یگِ نامِ نوِ نوِشْتِه یِه که
 هیچ کس اُو ره نَمُوفامه بَعِیر از کسی که
 اُو ره دَ دِست میره.

بَلدِه جَماعتِ ایماندارای شارِ تیاتیرا

۱۸ بَلدِه مَلایکِه جَماعتِ ایماندارای
 تیاتیرا نوِشْتِه کُو:

باچِه خُدا که چِمای شی رِقْمِ اَلَنگِه
 اَتِشِ اَلّی و پایای شی رِقْمِ بَرِنجِ جَلّا
 دَدگِی اَسْتِه اینی توره ها ره مُوگِیَه:
 ۱۹ 'ما از اعمال تُو، از مُحَبَّت، ایمان،
 خِدْمَت و صَبْر-و-خَوَصِلِه تُو خَبْر دَرُم و

† ۱۷: ۲ خُرُوج ۱۶.

میدنم که کارای آخر تو از اول کده خوبتر
آسته.

۲۰ لیکن امی یگ شکایت ره د ضد
تو درم: تو امو خاتو ره که ایزابل نام
دره سر ایله ایشته، امو ره که خود ره
پیغمبر موهیه و قد تعلیم خو خدمتگاری
مره گمراه مونه، تا زناکاری کنه و از
خوراک های که بلده بت ها قربانی شده،
بخوره. ۲۱ ما بلده شی وخت ددم که از
زناکاری خو توبه کنه، لیکن او نمیخایه
که توبه کنه. ۲۲ اینه، ما او ره میزنم
که د جاگه بفته و کسای ره که قد ازو
زنا مونه د رنج-و-مصیبت سخت گرفتار
مونم، سوای که اونا از کارای خو توبه
کنه؛ ۲۳ و ما پیروای^a ازو ره میزنم که

^a ۲:۲۳ د جای «پیروای ازو» د زیون یونانی «اولادای

ازو» نوشته یه.

بُمره. اوخته تمامِ جماعت های ایماندارا
میدنه که ما امو اَسْتُم که دل ها و فِکرا
ره کُنْج-و-کاو مُونُم و هر کُدَم شُمو ره دَ
مُطابقِ اعمالِ شُمو اَجْر یا جِزا میدیُم.

۲۴ لیکن بَلده باقی شُمو که دَ تیاتیرا
اَسْتید، شُمو کسای که ای تعلیم ره
قَبول نکدید و چیزی ره که «رازِ غُوجِ
شَیطو» گفته موشه یاد نگرِفْتید، دَز
شُمو مُوگُم که ما کُدَم بارِ دیگه ره دَ
بَله شُمو نَمیلُم، ۲۵ فقط دَ چیزی که
دَرید محکم بَشید، تا وختیکه ما بییم.

۲۶ کسی که پیروز شُنه و کارای مَره تا
اَخر دَ جای بیره، اُو ره دَ بَله مِلت ها
قُدرت-و-اِختیار میدیُم: ۲۷ اُو قد سوئِه
آینی دَ بَله ازوا حُکمرانی مونه و اونا ره
رقمِ کُوزه گلی میده میده مُوکنه، امو رقم
که ما قُدرت-و-اِختیار ره از آتِه آسمانی

یافتُم. ۲۸ امچنان بلده ازو ستاره صبح^a
 ره موبخشم. ۲۹ هر کسی که گوش
 شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده
 جماعت های ایماندارا چیزخیل مَوگیه.
 بلده جماعتِ ایماندارای شارِ ساردِس

۳
 ۱ بلده ملایکه جماعتِ ایماندارای
 ساردِس نوشته گو:

امو کسی که هفت روح خُدا و هفت
 ستاره دره اینی توره ها ره مَوگیه: ' ما از
 کارای تُو باخبر آستُم؛ تُو نام بُر کدے که
 زنده آستی، ولے مُرده یی. ۲ بیدار شو و
 چیزای ره که باقی منده و نزدیک دَ مُردو
 یه، قُوتِ بدی، چراکه ما اعمال تُو ره دَ
 حُضُورِ خُدا کامل نیافتُم. ۳ پس چیزی ره

^a ۲:۲۸ «ستاره صبح» یعنی سیاره زُهره، امکان دره که

یگ تشبیه بلده نُورِ عیسیٰ مسیح بشه.

که حاصلِ کدی و شِنیدی دَ یادِ خُو بیرو
 و اوره دَ جای اُورده توبه کُو. لیکن اگه
 بیدار نشنی، ما رقمِ دُز آلی دَ بله تُو مییم
 و تُو نموفامی که دَ کدم زمان دَ بله تُو
 مییم. ^۴ لیکن هنوز چند نفر دَ ساردس
 دری که دامون خُو ره ناپاک نکده و اونا
 دَ کالای سفید قد ازمه قدم میزنه، چراکه
 لایق شی ره دره. ^۵ هر کسی که پیروز
 شنه رقمِ ازوا کالای سفید دَ جان شی
 دده موشه و نامِ ازو ره هرگز از کتابِ
 حیاتِ گل نمونم، بلکه نامِ ازو ره دَ
 حضورِ آته خُو و ملایکه های شی اقرار
 موکنم. ^۶ هر کسی که گوشِ شنوا دره،
 گوشِ بگیریه که روحِ بلده جماعت های
 ایماندارا چیزخیل موگیه.

بَلَدِهٖ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارَايِ شَارِ فَيْلَادِلْفِيَهٗ

٧ بَلَدِهٖ مَلَايِكِهٖ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارَايِ
فَيْلَادِلْفِيَهٗ نُوْشْتِهٖ كُوْ:

اُمُو كَسِي كِهٖ مُقَدَّسْ وَّ حَقِّ اَسْتِهٖ، اُمُو
كَسِي كِهٖ كَلِي دَاوُوْد رِهٖ دَرِهٖ، اُمُو كِهٖ
وَاز مُونِهٖ وَّ هِيچِ كَسِ بَسْتِهٖ كَدِهٖ نَمِيْتْنِهٖ،
اُمُو كِهٖ بَسْتِهٖ مُونِهٖ وَّ هِيچِ كَسِ وَاز كَدِهٖ
نَمِيْتْنِهٖ، اِيْنِي تُوْرِهٖ هَا رِهٖ مُوْگِيَهٗ: ^٨ ' مَا اَز
اَعْمَالِ تُوْ بَاخْبِرِ اَسْتُمْ. اِيْنِهٖ، مَا يِگِ دَرِگِهٖ
وَاز رِهٖ دَ پِيْشِ رُوِي تُوْ اِيْشْتِيْمِ كِهٖ هِيچِ
كَسِ اَوْ رِهٖ بَسْتِهٖ كَدِهٖ نَمِيْتْنِهٖ؛ مَا مِيْدَنْمُ كِهٖ
قُوْتِ تُوْ كَمِ اَسْتِهٖ، وَلِهٖ تُوْ كَلَامِ مَرِهٖ نِيْگَا
كَدِي وَّ نَامِ مَرِهٖ اِنْكَارِ نَكْدِي. ^٩ اِيْنِهٖ،
اُمُو كَسَايِ كِهٖ اَز جَمَاعَتِ شَيْطُوْ اَسْتِهٖ وَّ
خُوْد رِهٖ يَهُودِي مُوْگِيَهٗ وَلِهٖ نِيْبِيَهٗ وَّ دَرُوغِ
مُوْگِيَهٗ، مَا اُوْنَا رِهٖ وَاْدَارِ مُوْنُمُ كِهٖ بِيْبِيَهٗ وَّ
دَ پِيْشِ پَايَايِ تُوْ بُفْتِهٖ وَّ بَدَنِهٖ كِهٖ مَا تُوْ رِهٖ

دوست دَرُم. ^{۱۰} ازی که تُو کلام مَره قد
صَبِر-و-حَوَصِلَه^a نِگاه کدی، ما ام تُو ره
از ساعتِ آزمایش نِگاه مُونم که دَ بِلَه
تمامِ دُنیا آمدنی آسته تا تمامِ کسای که
دَ رُوی زمی زندگی مونه آزمایش شُنه.
^{۱۱} ما دَ زودی مییم؛ پس دَ چیزی که دری
محکم بَش، تا هیچ کس تاج تُو ره گِرِفته
نَتَنه. ^{۱۲} هر کسی که پیروز شُنه، اُو ره دَ
خانِه خُدای خُو یگ سَتون جور مُونم و اُو
هر گِز از ونجی بُرو نَموره. ما دَ بِلَه از و نامِ
خُدای خُو ره نِوِشته مُونم و نامِ شارِ خُدای
خُو ره یعنی نامِ اورُشَلیمِ نَوِره که از عالمِ
باله از طرفِ خُدای مه مییه و امچنان نامِ
نَوِ خود ره. ^{۱۳} هر کسی که گوشِ شِنوا

^a ۱۰:۳ دَ جای «کلام مَره قد صَبِر-و-حَوَصِلَه نِگاه کدی»

دَ زبونِ یونانی «کلامِ صَبِر-و-حَوَصِلَه مَره نِگاه کدی»
نوشته یه.

دَرِه، گوش بگِیره که روح بَلدِه جماعت
های ایماندارا چیزخیل مُوگیه.

بَلدِه جماعتِ ایماندارای شارِ لائودیکیه

۱۴ بَلدِه ملایکه جماعتِ ایماندارای
لائودیکیه نوشته کُو:

امُو که «آمین» گفته مُوشه، امُو شاهدِ
صادق و راستگوی که سرمَنْشِه خِلقتِ
خُدا آسته، اینی توره ها ره مُوگیه:

۱۵ 'ما از اعمال تُو خبر دَرُم؛ تُو نه سَرَد
آستی و نه گرم. کشکه یا گرم مُوبودی

یا سَرَد. ۱۶ پس، بخاطری که تُو دِلْمَل
آستی، یعنی نه گرم و نه سَرَد، تُو ره از

دان خُوْتَف مُونم. ۱۷ چُون تُو مُوگی: "ما
دولتمند آستُم و مال-و-دولت جم کدیم

و دَ هیچ چیز مُحتاج نیستُم." مگم تُو
خبر نَدری که بیچاره، مُسکین، غریب،

کور و لُج آستی. ۱۸ ما تُو ره نصیحت

مُونُم که طَلّای دَ آتِش خالِص شده ره از
 مه بخر تا دَوْلتمند شُنی؛ و کالای سفید
 ره بخر تا بُپوشی و شرمندگی لُچی خُو
 ره بُپوشَنی، و مَلَم ره بخر تا دَ چیمای
 خُو ملیده بینا شُنی. ۱۹ کسای ره که ما
 دوست دَرُم، اونا ره سرزَنش و اِصلاح
 مُونُم؛ پس سرِ غَیرت شو و توبه کُو.
 ۲۰ اینه، ما دَ دانِ درگه ایسته شده تُخ تُخ
 مُونُم؛ اگه کس آواز مَره بَشنوه و درگه
 ره واز کُنه، ما دَ پیشِ ازُو داخل مورُم و
 قد ازُو نان مُوخورُم و اُو ام قد ازمه نان
 مُوخوره.

۲۱ هر کسی که پیروز شنه، ما ای حق ره دَزُو
 میدیم که قد ازمه قتی دَ بِلَه تَخْت مه بَشینه،
 امو رقم که ما پیروز شُدُم و قد آتِه خُو قتی
 دَ بِلَه تَخْتِ ازُو شِشْتُم. ۲۲ هر کسی که گوشِ
 شِنوا دَره، گوش بَگیره که روح بلده جماعت
 های ایماندارا چیزخیل مُوگیه.

تختی که دَ عالمِ باله یه

۴ بعد ازو چیزا ما توخ کدُم و دیدم که یگ درگه دَ عالمِ باله واز آسته و امو آواز ره که دَ اول شنیده بُدُم که رقمِ آوازِ شیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گُفت: ”دَ اینجی باله بیه و ما چیزای ره بلده تُو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه. “^۲ بے بلغه دَ زیرِ تاثیرِ روح قرار گرفتُم و دیدم که دَ عالمِ باله یگ تخت آسته و دَ بله امزو تخت یگو کس ششته. ^۳ امو که دَ اونجی ششتد رقمِ سنگِ یشم و عقیق نُرانی معلوم موشد و دَ گرداگردِ تخت یگ رنگین کمان بُود که رقمِ زمرّد آلی دَ نظر مُوخورد. ^۴ دَ گرداگردِ تخت، بیست و چار تختِ دیگه بُود و دَ بله امزو تخت ها بیست و چار بزرگ ششتد که کالای سفید دَ جان خُو دشت و دَ سرِ هر کدُم ازوا تاجِ طَلایی بُود. ^۵ امزو تخت آتَشک ها و غرِشِ ها و گرگردراغ ها بر موشد.

دَ پیشِ رُوی تَخْتِ هفت چِراغِ مُوسوخت که هفت
 روحِ خُدا آسته. ^۶ امچنان دَ پیشِ رُوی تَخْتِ یگ
 چیزِ رَقَمِ دریایِ شِیشِه معلومِ مُوشُد، رَقَمِ بَلُور.
 دَ مینکلِ تَخْتِ و دَ گِرداگِردِ تَخْتِ چارِ مَوْجُودِ
 زنده بود که پُشتِ و پیشِ ازوا پُر از چِیم بود.
^۷ مَوْجُودِ زندهِ اوّلِ رَقَمِ شیر بود، دوّمی شی رَقَمِ
 گوسله بود، سوّمی شی چِهرِه رَقَمِ انسانِ دَشت
 و چارُمی شی رَقَمِ بُرگِجِ پرواز کده بود. ^۸ امو
 چارِ مَوْجُودِ زنده هر کَدَمِ شی شَشِ بالِ دَشتِ و
 گِرداگِردِ و طرفِ داخلِ بالِ ها پُر از چِیم بود.
 اونا شاو و روزِ بدونِ دَمراسیِ مُوگفت:

”قُدُوس، قُدُوس، قُدُوس،

خُداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَقِ

که بود و آسته و مییه.“

^۹ هر غِیتیکه امو مَوْجُوداتِ زنده امو ره که دَ
 بِلِه تَخْتِ شِشْتُد و تا اَبَدِ زنده یِه، بزرگی-و-جلال
 دَدِه اِحترامِ و شُکر-و-سِپاسِ مُوکد، ^{۱۰} امو
 بیست و چارِ بزرگِ دَ حُضُورِ امزو که دَ تَخْتِ

شِشْتُد و تا اَبَد زنده يه موفتَد و اُو ره پرستِش
مُوكَد؛ اونا تاج های خُو ره دَ پيشِ رُوی تَخْت
پورته كده مُوكُفت:

۱۱ «اَي خُداوند-خُداي^a مو، تُو لايق

شي ره دَري

كه جلال و حُرْمَت و قُدْرَت پيدا كُني،

چُون تُو تمامِ چيزا ره خَلق كدي

و دَ خاست-و-اراده ازتُو اونا دَ و جُود

آمده و آسته.»

طومار و باره

۱ اوخته دَ دِستِ راستِ امزُو كه دَ بِلِه

تَخْت شِشْتُد، يگ طومار ره دِيدُم كه دَ

پُشت و رُوی خو نوشته دَشت و قد هفت مُهر،

مُهر-و-لاک شُدُد. ۲ و يگ ملايکه قُدْرَتْمَنْد ره

^a ۱۱:۴ دَ بعضی نُسْخه ها «اَي خُداوند و خُداي مو»

نوشته يه و دَ بعضی نُسْخه های ديگه «اَي خُداوند.»

دِیدُم که قد آوازِ بلندِ اِعلانِ مُوکد که، ”کی لایق شی ره دَره که مُهرای طومار ره کنده او ره واز کنه؟“^۳ ولے هیچ کس دَ آسمو و یا دَ رُوی زمی یا دَ زیرِ زمی نَتَنِست که امُو طومار ره واز کنه و مَنه شی ره بِنگره.^۴ و ما زار زار چخرا مُوکدُم، چُون هیچ کس پیدا نَشُد که لایقِ واز کدونِ امزُو طومار موبُود و مَنه شی ره میدید. ^۵ اوخته یکی امزُو بزرگا دَز مه گُفت: ”چخرا نَکُو! اونه، شیرِ طایفه یهُودا که از ریشِه داوود آسته، پیروز شُدِه تا هفت مُهرِ طومار ره بکنه و او ره واز کنه.“

^۶ بعد ازو دِیدُم که دَ بَینِ تَخْت و چارِ مَوْجُودِ زنده و دَ مینکلِ بزرگا یگ باره ایسته بُود که رقمِ باره حلال شُدِه بُود.^a او هفت شاخ و هفت چیم دَشت که هفت روح خُدا آسته و دَ تمامِ زمی

^a ۵:۶ کَلِمَه «باره» دَ کِتَابِ مُکاشفَه بِلدِه عیسیٰ مسیحِ اِستِفاده شُدِه، و مقصدِ «باره حلال شُدِه» ای آسته که عیسیٰ مسیح بِلدِه گُناهِ مَرْدُمِ دُنیا دَ صلیبِ قُربانی شُدِه.

رَبِي شُدِه. ^۷ اَو اَمَد و طومار ره از دِسْتِ راسْتِ
 امزُو که دَ بِلِه تَخْت شِشْتُد، گِرِفْت. ^۸ و خْتِيکِه
 طومار ره گِرِفْت، اَمُو چار مَوْجُوْدِ زِنْدِه و اَمُو
 بِيَسْت و چار بَزْرگ، دَ پِيَشِ بارِه رُوِي دَ خَاک
 اَفْتَد. هر کُدَمِ ازوا يِگِ بَرِبَط^a دَشْت و جَاْمَک
 هَايِ طِلّايِي پُر از بُوخُورِ خُوشَبُوِي که دُعَا هَايِ
 مُقَدَّسِيْن اَسْتِه. ^۹ اَوْنَا يِگِ سَرُوْدِ نُو مِيخَاَنْد:

”تُو لايِقِ شِي رِه دَرِي که طومار ره بَگِيْرِي
 و مُهْرَايِ شِي رِه وَاز کُنِي،

چِرَاکِه تُو حَلَالِ شُدِي

و قَدِ خُونِ خُو مَرْدُمِ رِه از هر طايْفِه و زِبُو

و قَوْمِ و مِلَّتِ بَلْدِه خُدَا خَرِيْدِي

^{۱۰} و ازوا بَلْدِه خُدَايِ مُو پادشايُو و

پِيَشُوايُو جُور کَدِي

و اَوْنَا دَ بِلِه زَمِي پادشاهِي مُوْنِه.“

^a ۵:۸ «بَرِبَط» يِگِ آلِه مَوْسِيْقِي اَسْتِه که رَقْمِ دَمْبُورِه آلِي

تار دَرِه.

۱۱ بعد از او ما توخ کدم و آوازِ ملایکه های
کلو ره شنیدم که گرداگردِ تخت و موجوداتِ
زنده و بزرگا ره گرفتند و تعدادِ ازوا لک ها و
هزاران هزار بود. ۱۲ اونا قد آوازِ بلند موگفت:

”بارِه که جلال شد لایق شی ره دَره

که قدرت و دولت، حکمت و قوت،

حُرمت و جلال دشته بشه و ستایش شنه.“

۱۳ اوخته شنیدم که تمام مخلوقاتِ که دَ

آسمو، دَ روی زمی، دَ زیرِ زمی و دَ دریا آسته

و چیزای که دَ منِه ازوا وجود دَره، موگفت:

”ستایش و حُرمت، جلال و قدرت

امزو بشه که دَ بله تخت ششته و

از باره تا ابدالاباد!“

۱۴ و امو چار موجودِ زنده گُفت: ”آمین!“ و

امو بزرگا روی دَ خاک اُفتده او ره سجده کد.

کندونِ مَهرِ ها

۱ اوخته دیدم که باره یکی امزو هفت مَهر
 ۶ ره واز مونه و شنیدم که یکی امزو چار
 مَوْجُودِ زنده قد آواز رقمِ گرگردراغِ اَلیِ مَوگیه:
 ”بیه!“^۲ و دیدم که اونه، یگِ آسِ سفیدِ مییه و
 کسی که دَبله شی سوار بُود، یگِ کمونِ دَشت.
 بلده ازو یگِ تاجِ دده شُد و او پیروزمندانه پیش
 رفت تا پیروز شُنه.

۳ وختیکه او مَهرِ دوّم ره واز کد، شنیدم که
 مَوْجُودِ زنده دوّم مَوگیه: ”بیه!“^۴ اوخته یگِ
 آسِ دیگه که رنگِ آتشی دَشت بُرو آمد و بلده
 کسی که دَبله شی سوار بُود، قُدرتِ دده شُد تا
 صلح ره از زمی باله کنه تاکه مردم یگدیگه خُو
 ره بکُشه. بلده ازو یگِ شمشیرِ کُته ام دده شُد.

۵ غیتیکه او مَهرِ سوّم ره واز کد، شنیدم که
 مَوْجُودِ زنده سوّم مَوگیه: ”بیه!“ و دیدم که
 اونه، یگِ آسِ سیاهِ مییه و کسی که دَبله

شی سوار بُود، دِ دِست خُو یِگ تَرِازُو دَشت. ^۶ و از مینکلِ امزُو چار مَوْجُودِ زِنده، یِگ آواز ره شَنِیدُم که مُوگُفت: ”یِگ مَنک گنْدُم مُزْدِ یِگ روز کار^a و سِه مَنک جُو مُزْدِ یِگ روز کار و دِ روغو و شراب ضرر نَرَسَن.“

^۷ وختیکه اُو مُهرِ چارُم ره واز کد، آوازِ مَوْجُودِ زِنده چارُم ره شَنِیدُم که مُوگیه: ”بیه!“^۸ و دِیدُم که اونه، یِگ آسِ کَبُود مییه و کسی که دِ بِلِه شی سوار بُود «مَرگ» نام دَشت و عالمِ مُرده ها از پُشتِ ازُو میمَد. بِلده ازوا قُدرت دَدِه شُد تا مُردُم یِگ چارُم زمی ره دِ و سِیلِه شمشیر، قحطی، مَرَضِ وُبا و جانورای دَرِنده رُوی زمی بُکُشه.

^۹ وختیکه اُو مُهرِ پَنجُم ره واز کد، دِ زِبرِ قُربانگاه جان های کسای ره دِیدُم که بخاطرِ

^a ۶:۶ دِ جای «مُزْدِ یِگ روز» دِ زِبونِ یونانی «یِگ دینار»

نوشته یه.

کلامِ خُدا و بخاطرِ محکم بودو دَ شاهِدی که
قبُول کُدد، کُشته شُدُد. ۱۰ اونا قد آوازِ بلند چِیغ
زده مُوگُفت: ”ای خُداوند قَادِرِ مُطَلَق، قُدُوس و
بَرحق، تا کی قضاوتِ نَمُونی و اِنْتِقَامِ خُونِ موره
از باشنده های رُوی زمی نَمیگیری؟“ ۱۱ اوخته
بلده هر کُدم ازوا یگ کالای سفید دده شُد و
دزوا گُفته شُد که کمِ دیگه ام آرام کنه تا تعدادِ
همکارا و برارونِ ازوا که رقمِ ازوا کُشته مُوشه،
پوره شنه.

۱۲ و دیدم که او مُهرِ ششم ره واز کد و یگ
زلزله قوی رُخ دَد و آفتو رقمِ پلاسِ دُرُشت^a
سیاه شُد و ماه کاملاً رقمِ خُونِ اَلی سُرُخ شُد
۱۳ و ستاره های آسمو دَ زمی ریخت، رقمی که
دِرختِ انجیر از بادِ شَدید شور مُوخوره و میوه
های نارَسیده خوره میریزنه. ۱۴ آسمو رقمِ یگ

^a ۱۲:۶ دَ جای «دُرُشت» دَ زبونِ یونانی «از موی بافته
شده» نوشته یه.

طومارِ پیچنده شده جم شد و هر کوه و جزیره
از جای خو برده شد. ۱۵ اوخته پادشایونِ زمی،
آدمای نامتو، قومندانان، دولتَمندا و قدرتمندا و
هر غلام و هر نفرِ آزاد خود ره د غارها و د
بینِ قاده های کوهها تاشه کده ۱۶ د کوهها و
قادهها گفت: ”د بِلِه مو بُفتید و مورِه از چهرِه
امزو که د بِلِه تخت ششته و از غَضَبِ باره تاشه
کنید، ۱۷ چراکه روزِ بزرگِ غَضَبِ ازوا رسیده
و کی میتنه که د برابر شی ایسته شنه؟“

یگ صد و چل و چار هزار

۱ بعد ازو دیدم که چار ملایکه د چار
گوشه زمی ایسته یه، دَمِ رُوی چار باد
زمی ره میگیره تا باد د بِلِه زمی و د بِلِه دریا و
د بِلِه هیچ درخت پُف نکنه. ۲ اوخته یگ ملایکه
دیگه ره دیدم که از جای آفتو بر شدو باله مییه
و مَهرِ خدای زنده ره قد خو دره. او د امزو
چار ملایکه که دزوا قدرت دده شد تا د زمی

و دریا ضرر برسنه، قد آواز بلند گفت: ۳ "تا
زمانی که مو د پیشانه خدمتگاری خدای خو
مهر نَزَدے، د زمی و د دریا و د درختا ضرر
نرسنید. " ۴ اوخته تعداد کسای ره که مهر شُد
شِنیدم: از تمام طایفه های بنی اسرائیل یگ صد
و چل و چار هزار نفر مهر شُد:

۵ از طایفه یهودا دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه رئوبین دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه جاد دوازده هزار نفر مهر شُد.

۶ از طایفه آشیر دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه نفتالی دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه منسی دوازده هزار نفر مهر شُد.

۷ از طایفه شمعون دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه لاوی دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه یساکار دوازده هزار نفر مهر شُد.

۸ از طایفه زبولون دوازده هزار نفر مهر شُد.

از طایفه یوسف دوازده هزار نفر مهر شُد

و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مهر شُد.

گروه کتّه قد کالاهای سفید

۹ بعد ازی دیدم که اونه، یگ گروه کتّه که
هیچ کس اونا ره حساب کده نَمیتنست، از هر
مِلّت و طایفه و قوم و زبو دَ پیشِ رُوی تخت
و دَ حُضُورِ باره ایسته شُد؛ دَ جانِ ازوا کالای
سفید و دَ دِستای ازوا شاخچه های دِرختِ خُرما
بُود ۱۰ و اونا دَ آوازِ بلند چِیغ زده مُوگفت:
”نجات دَ خُدای مو تعلق دَره

که دَ بِلّه تختِ میشیننه و دَ باره.

۱۱ تمامِ ملایکه ها دَ گرداگردِ تخت و دَ
گرداگردِ بزرگا و چارِ مَوْجُودِ زنده ایسته بُود
و اونا دَ پیشِ تختِ رُوی دَ خاکِ اُفتد و خُدا ره
سَجده کده ۱۲ گُفت:

”آمین!

سِتایش و جلال،

حِکمت و شُکرگُزاری،

حُرمت و قُوت و قُدرت

از خدای مو باد، تا ابدالاباد. آمین.

۱۳ اوخته یکی امزو بزرگا از مه پُرسان کده گفت: "امی سفید پوشا کی آسته و از کُجا آمده؟" ۱۴ ما دز شی گُفتم: "صاحب، خود تو میدنی!" اوخته او دز مه گفت: "امیا کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شده و کالای خوره شُشته و دَخُونِ باره سفید^a کده. ۱۵ امزی خاطر اونا د پیشِ رُوی تَخْتِ خُدا آسته و شاو و روز او ره د خانه شی عبادت مونه و امو که د بِلَه تَخْتِ شُشته، اونا ره د تی خیمه خو جای دده. ۱۶ اونا دیگه هرگز گُشنه و تُشنه نمُشه و آفتو اونا ره نَمیزنه و نه ام کُدم گرمی سخت د بِلَه ازوا مییه. ۱۷ چون باره که د مینکلِ تَخْتِ ایسته یه، چوپونِ ازوا مُشه و اونا ره سُون

^a ۱۴: ۷ «دَخُونِ باره سفید کده» یعنی گناه های خوره د وسیله خونِ مسیح پاک کده.

چشمه های آب حیات هدایت مونه و خدا تمام
آودیده ها ره از چیمای ازوا پاک مونه.

مهرِ هفتم

۱ وختیکه باره مهرِ هفتم ره واز کد، تقریباً
نیم ساعت دَ عالمِ باله خاموشی برقرار
شد. ۲ و ما امو هفت ملایکه ره دیدم که دَ
حُضورِ خدا ایسته یه و دزوا هفت شیپور دده
شد. ۳ اوخته یگ ملایکه دیگه آمده دَ پیشِ
قربانگاه ایسته شد و او یگ آتشدانِ طَلائی
دشت. دَمزُو ملایکه بَخورِ خوشبوی کلو دده شد
تا او ره قد دُعاهای تمامِ مُقَدَّسینِ دَ بله قربانگاهِ
طَلائی که دَ پیشِ رُوی تَختِ آسته، تقدیم کُنه.
۴ و دُودِ بَخورِ خوشبوی قد دُعاهای مُقَدَّسینِ از
دستِ ملایکه دَ حُضورِ خدا باله رفت. ۵ بعد ازو
ملایکه آتشدان ره گِرِفته از آتَشِ قربانگاه پُر کد
و دَ بله زمی پورته کد. اوخته گُرگردراغ، آواز
ها، آتَشکِ ها و زِلزله پَیدا شد.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت،
آماده شد تا اونا ره د صدا بیره. ۷ اوخته ملایکه
اول شیپور ره د صدا آورد و زاله و آتش قد خون
قتی تاه آمد و د بله زمی بارید و یگ سِوم زمی و
یگ سِوم درختا و تمام علفای سوز ره سوختند.
۸ و ملایکه دوّم شیپور ره د صدا آورد و یگو چیز
رقم کوه کته که د آتش موسوخت د دریا اندخته
شد و یگ سِوم دریا د خون تبدیل شد ۹ و یگ
سِوم زنده جانای دریایی مُرد و یگ سِوم کِشتی
ها نابود شد. ۱۰ ملایکه سِوم شیپور ره د صدا
آورد و یگ ستاره کته رقم مشعلِ در دده شده از
آسمو تاه آمد و د بله یگ سِوم دریا ها و چشمه
های آو اُفتد. ۱۱ نام امزو ستاره افسنتین^a بود.
یگ سِوم آو ها کلو تلخ شد و غدر مردُم از خاطر

^a ۸:۱۱ «افسنتین» یگ گیاه کلو تلخ رقم مستار آسته.

آو های تلخ شده مُرد. ۱۲ ملایکه چارم شیپور
 ره دَ صدا اُورد و یگ سِومِ آفتو و یگ سِومِ
 ماهتو و یگ سِومِ ستاره ها زده شد، دَ اندازه
 که یگ سِومِ ازوا تریک شد و یگ سِومِ روز و
 یگ سِومِ شاو بے روشنی مند. ۱۳ و دَ حالیکه
 توخ مُوکدُم، شَنِیدُم که یگ بُرگج دَ حینِ پرواز دَ
 مینکلِ آسمو دَ آواز بلند مُوگیه: ”وای، وای،
 وای دَ حالِ باشنده های زمی، بخاطرِ آوازِ شیپور
 های امزو سه ملایکه که اونا دَ زودی دَ صدا
 میره.“

۹ وختی ملایکه پنجم شیپور ره دَ صدا
 اُورد، ما یگ ستاره ره دیدُم که از آسمو
 دَ زمی اُفتد و کلی چاه بے آخرِ بلده ازو دده شد.
 ۲ او دانِ چاه بے آخرِ ره واز کد و از چاه یگ
 دُودِ رقمِ دُودِ تنورِ کُته بُر شد و آفتو و هوا دَ
 وسیله دُودِ چاه تریک شد. ۳ و از مینکلِ دُودِ
 مَلخ ها دَ بله زمی آمد و بلده ازوا قدرتی دده
 شد که رقمِ قدرتِ دُمکجکای زمی بود. ۴ بلده

ازوا گفته شد که دَ علفای زمی و گیاه های سوز
و درختا ضرر نرسنه، بلکه فقط دَ امزو مردما
ضرر برسنه که مهرِ خدا ره دَ پیشانی خو ندره.
^۵ بلده ازوا اجازه کشتونِ مردما دده نشد، بلکه
دزوا فقط اجازه دده شد که اونا ره مدتِ پنج
ماه عذاب کنه و عذابِ ازوا مثلِ درد-و-سوز
نیش دُمکَجک بود که یگ نفر ره نیش میزنه.
^۶ دَ امزو روزا مردم مرگ طلب مونه، لیکن پیدا
نمیتنه، دَ آرزوی مردو آسته، و له مرگ ازوا
دوتا مونه. ^۷ شکلِ امزو ملخ ها رقمِ آسپ های
بود که بلده جنگ آماده شده بشه. دَ بله سر
ازوا یگ چیز رقمِ تاجِ طَلایی آلی بود و چهره
های ازوا رقمِ چهره انسان. ^۸ موی های ازوا رقمِ
موی خاتونو آلی و دندونای شی مثلِ دندونای
شیر آلی بود. ^۹ اونا زره ها رقمِ زره های آینی
دشت و آوازِ بال های ازوا رقمِ آوازِ گاڈی های
جنگی کلو بود که قد آسپ ها دَ جنگ مودوه.
^{۱۰} اونا رقمِ دُمکَجک ها آلی دُم و نیش دشت

و دَ دُمِ ازوا قُدْرَت بُود که مردُم ره بِلدِه پَنج
 ماه عذاب کُنِه. ۱۱ اونا دَ بِلِه خُو یِگ پادشاه
 دَشت که او مَلایکِه چاهِ بے آخِر بُود که دَ زِیونِ
 عِبرانی نامِ ازو «أَبَدُون» آستِه و دَ یونانی او
 ره «آپولیون»^a مَوگِه. ۱۲ «وای» اوّل تیر شُد.
 اینِه، دُو «وای» دِیگِه هنوز مَنده که بعد ازی
 مییه.

۱۳ مَلایکِه شَشَم شِیپور ره دَ صَدا اُورد و ما
 یِگ آواز ره از مینکلِ چار شاخِ قُربانگاہِ طِلائی
 که دَ حُضُورِ خُدا آستِه، شَنِیدُم. ۱۴ و اُمُو آواز دَ
 امزُو مَلایکِه شَشَم که شِیپور دَشت گُفت: ”اُمُو
 چار مَلایکِه ره که دَ دریای کِئِه فَرات دَ بَند
 آستِه، خلاص کُو.“ ۱۵ پس اُمُو چار مَلایکِه که
 بِلدِه امزی ساعت و روز و ماه و سال آماده نِگاه
 شُدُد، خلاص شُد تا یِگ سِوَمِ بَشَر ره بُکُشه.
 ۱۶ تِعَدادِ لَشکرِ سَوارِه ازوا دُو صد مِیلیون نفر

^a ۹:۱۱ معنای «أَبَدُون» و «آپولیون» دَ زِیونِ یونانی
 «نابود کُننده» آستِه.

بُود؛ ما تعدادِ ازوا ره شنیدم. ۱۷ اَسپ ها و
 سوارای ره که ما دَ رویای خُو دیدم، اینی رقم
 معلوم موشد: زِرِه های ازوا رنگِ آتشی و کَبود
 و زَرِدِ گوگردی دشت. سِرِ اَسپ ها رقمِ سِرِ
 شیر اَلّی معلوم موشد و از دانِ ازوا آتش، دُود
 و گوگرد بُر موشد. ۱۸ دَ وسیله امزی سه بلا
 یعنی آتش، دُود و گوگرد که از دانِ ازوا بُر
 موشد، یگِ سِوَمِ بَشَرِ کُشته شد. ۱۹ چُونِ قُدْرَتِ
 اَسپ ها دَ دان و دُمِ ازوا بُود؛ دُمِ های ازوا
 مِثْلِ مار های اَسْتِه که سرِ دَرِه و قد ازوا نیش
 مِیَزَنِه. ۲۰ باقی بَشَرِ که دَ وسیله امزی بلا ها
 کُشته نَشُد، هنوز ام از کارای دِستِ خُو توبه
 نَکد و پَرَسَتِشِ کدونِ جِنیات و بُت ها ره ایله
 نَکد، پَرَسَتِشِ بُت های طَلّایی، نُقرهیی، برنجی،
 سنگی و چوبی ره که قُدْرَتِ دِیدو و شنیدو و
 راه رفتو ره نَدشت. ۲۱ امچنان اونا از آدمکشی
 و جادوگری و زناکاری و دُزی توبه نَکد.

ملایکه و طومارِ ریزگ

۱ اوخته یگ ملایکه قُدرتمندِ دیگه
 ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او
 قد اُور پوشنده شُد و دَ بِلَه سر شی رنگین
 کمو بُود. چهره ازو رقمِ آفتو آلی و پایای شی
 رقمِ ستون های آتش بُود. ۲ او دَ دست خویگ
 طومارِ ریزگ و از شده دشت. او پای راست
 خُو ره دَ دریا و پای چپ خُو ره دَ بِلَه زمی
 ایش ۳ و دَ آوازِ بلند رقمِ غرشِ شیر چیغ زد و
 غیتیکه چیغ زد، هفت گرگردراغ آواز خُو ره بُر
 کد. ۴ بعد ازو که هفت گرگردراغ آواز خُو ره
 بُر کد، ما آماده شُدیم که نوشته کنم، لیکن یگ
 آواز از عالمِ باله شنیدم که موگفت: ”چیزای
 ره که هفت گرگردراغ گفت مَهر کُو و اونا ره
 نوشته نکو.“

۵ اوخته امو ملایکه ره دیدم که دَ بِلَه دریا و
 زمی ایسته بُود. او دَ دستِ راست خُو ره سونِ

آسمو باله کد ۶ و د نام امزو که تا ابدالاباد
 زنده یه و آسمو ره قد تمام چیزای که د منه شی
 آسته و زمی ره قد تمام چیزای که د منه شی
 آسته و دریا ره قد تمام چیزای که د منه شی
 آسته خلق کده، قسم خورد و گفت: ”دیگه طال
 نموخوره، ۷ بلکه د امزو روزای که ملایکه هفتم
 شیپور ره د صدا میره، راز خدا تکمیل موشه،
 امو رقم که د خدمتگاری خو یعنی د پیغمبرا
 خبر دده بود.“

۸ اوخته امو آوازی ره که از عالم باله شنیده
 بودم، بسم قدمه گپ زده گفت: ”بورو، طومار
 واز شده ره از دست ملایکه که د بله دریا و زمی
 ایسته یه، بگیر.“ ۹ و ما د پیش ملایکه رفتم
 و دزو گفتیم که طومار ریزگ ره دز مه بدیه.
 او دز مه گفت: ”ای ره بگیر و بخور. ای منه
 کوره تو ره تلخ مونه، لیکن د دان تو رقم عسل
 وری شیرین مزه میدیه.“ ۱۰ پس طومار ریزگ
 ره از دست ملایکه گرفته خوردم. او د دان مه

رقمِ عسلِ وری شیرین بود، مگم وختیکه او ره قورت کدم، منه گوره مه تلخ شد. ^{۱۱} اوخته دز مه گفت: ”تو باید بسم د باره قوم ها، ملت ها، زبونا و پادشایون کلو پیشگویی کنی.“

دو شاهدِ خدا

بعد ازو بلده مه یگ نی دده شد ^۱ که رقم چپو اندازه گیری بود و دز مه گفته شد: ”باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگیر و تعداد کسای ره که د اونجی عبادت مونه حساب کو. ^۲ لیکن حولی برون خانه خدا ره ایله بدی و او ره اندازه نگیر، چراکه او بلده ملت ها دده شده و اونا بلده چل و دو ماه شارِ مقدس ره پایمال مونه. ^۳ و ما د دو شاهد خو که کالای پلاسی پوشیده، قدرت-و-اختیار میدیم که مدت یگ هزار و دو صد و شصت روز نبوت کنه.“ ^۴ امیا دو درخت زیتون و دو چراغدان آسته که د حضور خداوند عالم ایسته

مُوشه. ^۵ اگه کدَم کس بِخایه که دَزوا ضرر
 بِرسنه، آتِش از دانِ ازوا بُر مُوشه و دُشمنای
 ازوا ره قُورت مُونه؛ و هر کسی که قصد کُنه
 دَزوا ضرر بِرسنه باید امی رقم کُشته شُنه.
^۶ امیا قُدرت-و-اِختیار دَره که آسمو ره بَند کُنه
 تا دَ دَورونِ روزای که نَبوت مُونه بارش نَباره.
 امچنان امیا دَ بِلَه آو ها قُدرت-و-اِختیار دَره که
 اونا ره دَ خُون تبَدیل کُنه و هر غَیْتیکه بِخایه،
 زمی ره دَ هر رقم بلا گِرِفْتار کُنه.

^۷ و زمانی که اونا شاهیدی دَدون خُوره خلاص
 کُنه، «جانورِ وَحشی» که از چاهِ بے آخِر بُر مُوشه
 قد ازوا جنگ مُونه و دَ بِلَه ازوا پیروز مُوشه
 و اونا ره مُوکُشه. ^۸ جَسَد های ازوا دَ سَرکِ
 عُمومی شارِ کُنه پورته مُوشه که بطورِ کِنایه
 «سَدوم» و «مِصر» گفته شُدِه، ^a دَ امز و جای که

^a ۱۱:۸ یعنی شارِ کُنه که شاید اورشَلیم بَشه، رقمِ شارِ
 فاسِدِ سَدوم تباه مُوشه و رقمِ مَمَلکَتِ سَرکَشِ مِصر دَ بِلَه
 شی بلا ها مییه.

مَوَلای ازوا ام دَ صَلِیب میخکوب شُد. ^۹ مُدَّتِ
 سِه و نِیم روز مردُما از هر قوم و طایفه و زِبُو و
 مِلَّتِ جَسَدای ازوا ره توخ مونه و اِجازه نَمیدیه
 که اونا دَ قبر ایشته شُنه. ^{۱۰} باشنده های رُوی
 زمی بخاطرِ ازوا خوشی مونه و جشن گِرِفْتِه
 دَ یگدِیگِه خُو تُحْفِه رِبی مونه، چراکه امی دُو
 پِیغمبر باشنده های رُوی زمی ره دَ عذاب کُدُد.
^{۱۱} لیکن بعد از سِه و نِیم روز، روح حَیات از
 جانِبِ خُدا دَ جَسَدِ های ازوا دَرآمد و اونا سرِ
 پایای خُو ایسته شُد و کسای که اونا ره دید،
 سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالمِ باله
 یگ آوازِ بلند ره شنید که دَزوا گُفت: ”دَ اینجی
 باله بیید.“ و دَ حالیکه دُشمنای ازوا توخ مُوکد
 اونا دَ آوَرِ سُونِ آسمو باله رفت. ^{۱۳} دَ امزُو
 ساعت یگ زِلزِلِه قوی رُخ دَد که دَهْم حِصّه
 شار تباه شُد و هفت هزار نفر دَ امزُو زِلزِلِه از
 بَین رفت و کسای که باقی مَندُد، ترس خورده

خُدای آسمو ره حمد-و-شنا گُفت. ۱۴ «وای» دوّم
تیر شد؛ اینه، «وای» سوّم دَ زودی مییه.

شیپورِ هفتم

۱۵ وختیکه ملایکه هفتم شیپور ره دَ صدا
اُورد، آواز های بلند دَ آسمو شنیده شد که
مُوگفت: ”پادشاهی دُنیا از خُداوند مو و از
مسیح ازو شد و اوتا اَبَدًا لَباد پادشاهی مونه.“
۱۶ و امو بیست و چار بزرگ که دَ حُضورِ خُدا
دَ بِلَه تَخْت های خُو شِسْتُد، رُوی دَ خاک اُفتده
خُدا ره پَرَسِتَش کد ۱۷ و گُفت:

”تُو ره شُکر-و-سِپاس مُوگی آی

خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق که

اَسْتی و بُودی،

چراکه تُو قُدْرَتِ بزرگ خُو ره دَ

دِست گِرِفتے و دَ پادشاهی

کدو شُرُوع کدے.

۱۸ مِلّت ها قار شد و غَضَبِ ازتو اَمَد.

آلی زمانی رَسیده که مُرده ها ره

قضاوت کُنی

و دَ خِدْمَتگَرای خُو یعنی دَ پَیغمبرا

و دَ مُقَدَّسین و دَ کسای که از نام

تُو میترسه،

چی ریزه و چی کُنه، آجر بدی

و کسای که زمی ره تباه مُونه، اونا

ره نابُود کُنی.

۱۹ اوخته خانِه خُدا دَ عالمِ باله واز شُد و

صندوقِ عهدِ خُدا دَ منِه خانِه شی دیده شُد و

دَ اُونجی آتَشک، آوازها، گرگردراغ، زلزله و

زاله شَدید رُخ دَد.

خاتُو و اژدار

۱ بعد ازویگ علامتِ بزرگ دَ آسمو

ظاهر شُد: یگ خاتُو قد آفتو پوشنده

شُد و ماهتو دَ زیر پایای شی بُود و دَ سر خویگ

تاج از دوازده ستاره دشت. ۲ او شکامتو بُود و

از دَرِدِ زِيدُو و عذابِ اولادِ پيدا كدو ناله-و-فرباد
 مُوكد. ^۳ بعد از ويگِ علامتِ ديگه دَ آسمو ديده
 شد: دَ اُونجى يگِ اژدارِ كِئِه سُرَخ رَنگ بُود
 كه هفت سر و ده شاخ دَشت و دَ بِلِه هفت سر
 شى هفت تاج بُود، ^۴ و دُمِ از ويگِ سِوَمِ سِتاره
 هاى آسمو ره جَم كد و دَ زمى پورته كد. اوخته
 اژدار دَ پيشِ رُوى امزُو خاتُونِ كه دَ حالِ زِيدُو
 بُود، ايسته شد تا امى كه باچه ازُو پيدا شُنه،
 باچه شى ره قُورت كُنه. ^۵ اوخته امُو خاتُو يگِ
 باچه زِيدِ كه اُو قد تِياقِ آينى دَ بِلِه تمامِ مِلَّت
 ها حُكمرانى مُونه؛ و باچه ازُو دَ حُضُورِ خُدا و
 تَخْتِ شى بُرده شد. ^۶ و خودِ خاتُو دَ بِيابُو دُوتا
 كد، دَ يگِ جاي كه از طرفِ خُدا بِلِدِه شى آماده
 شُدَد تا مُدَتِ يگِ هزار و دُو صد و شصت روز
 دَ اُونجى ازُو نِگاهدارى شُنه.

^۷ اوخته دَ آسمو جنگِ دَرِ گِرِفت. مِيكائيل و
 ملايكة هاى شى قد اژدارِ جنگِ كد و اژدار و
 ملايكة هاى ازُو ام قد ازوا جنگِ كد. ^۸ ليكن

اژدار نَتَنِست پیروز شُنه و دیگه بلده ازوا د آسمو
 جای نَمند. ^۹ اژدار کُته تاه پورته شُد، اَره امو
 مارِ قدیمی که نام شی اِبلیس و شیطو آسته و
 تمام دُنیا ره گُمراه مونه، دَ زمی پورته شُد و
 ملایکه های ازو قد شی قتی پورته شُد.
^{۱۰} اوخته یگ آواز بلند ره از آسمو شنیدم که
 مَوگُفت:

”آلی نِجات و قوَّت و پادشاهی خُدای مو
 و قُدرتِ مسیح ازو برَملا شُد،
 چُون مُدعی برارون^a مو
 که شاو و روز دَ حُضورِ خُدا دَ بِلَه
 ازوا تَهَمَت مَوکد،
 تاه پورته شُد.

^{۱۱} اونا دَ وَسِیلَه خُونِ باره

^a ۱۲:۱۰ مقصدِ «برارون» دَ اینجی «برارون ایماندار»
 آسته.

و دَ وَسِيْلَهٗ تَوْرَهٗ شَاهِدِي خُو دَ بَلَهٗ

اَزُو پِيْرُو ز شُد،

چُون اُوْنَا زِنْدَگِي خُو رَهٗ دَ اِنْدَازَهٗ دُوْسْت

نَدَشْت كِهٖ اَز مَرَكِ بَتْرَسَهٗ.

۱۲ پَس اِي اَسْمُوْنَا و بَاشِنْدَهٗ هَاِي شِي،

خُوْشِي كُنِيْد!

لِيَكِن وَاِي دَ حَالِ شُمُو، اِي زَمِي و دَرِيَا،

چِرَاكِهٖ اِبْلِيْسِ قَدِ خَشْمِ-و-قَارِ كَلُو

دَ بَلَهٗ شُمُو تَاَهٗ اَمْدَهٗ،

چُون اُو مِيْدَنَهٗ كِهٖ وَخْتِ شِي كَمِ اَسْتَهٗ.

۱۳ وَخْتِي اَزْدَارِ دِيْدِ كِهٖ دَ زَمِي پُوْرْتَهٗ شُدَهٗ،

اُو پُشْتِ اَمْرُو خَاْتُو رَهٗ كَرِفْتِ كِهٖ بَاچَهٗ زَبْدُد.

۱۴ لِيَكِن بَلْدَهٗ خَاْتُو دُو بَالِ بُرْگُجِ كُئِهٖ دَدَهٗ شُد تَا

دَ اَمْرُو جَاِي كِهٖ دَ بِيَابُو بَلْدَهٗ شِي اَمَادَهٗ شُدُد،

پَرُوَازِ كُنَهٗ، دَ جَاِيِي كِهٖ بَلْدَهٗ يِگِ زَمَانِ و زَمَانِ هَا

و نیم زمان،^a دُور از نظرِ مار از شی نِگاهداری
 موشه. ۱۵ اوخته مار^b از پُشت خاتُو، از دان خُو
 رقمِ دریا آو ایله کد تا سیل شی اُو ره گِرِفته
 بُره. ۱۶ مگم زمی دَ خاتُو کومک کده دان خُو
 ره واز کد و دریای ره که اژدار از دان خُو ایله
 کُد، قُورت کد. ۱۷ اوخته اژدار دَ بِلَه خاتُو قار
 شُد و رفت تا قد اولادای باقی مَندِه شی جنگ
 کُنه که احکامِ خُدا ره دَ جای میره و شاهیدی
 عیسی ره محکم میگیره. ۱۸ پس اژدار دَ بِلَه
 ریگِ دریا ایسته شُد.^c

^a ۱۲:۱۴ معنای «یگ زمان و زمان ها و نیم زمان» امُو
 رقم که دَ آیه ۶ ذکر شده، ۱۲۶۰ روز، یعنی سه و نیم
 سال آسته. ^b ۱۲:۱۵ دَ اینجی «مار» یگ تشبیه بلده
 ابلیس یا شیطو آسته. ^c ۱۲:۱۸ بعضی نُسخه ها آیه
 ۱۸ ره ندره یا دَ شروعِ فصلِ ۱۳ نوشته کده.

جانورِ وَحْشِیِ دریا

۱ اوخته دیدم که جانورِ وَحْشِیِ از
دریا بُر مُوشه. او ده شاخ و هفت
سر دشت که د بِلَه شاخای شی ده تاج بود و د
بِلَه سر های شی نام های کُفرآمیز نوشته شد.
۲ اُمُو جانورِ وَحْشِیِ ره که دیدم رقمِ پلنگ بود
و پایای شی رقمِ پایای خرس و دان شی رقمِ دان
شیر. اژدار قُدرت و تَخْت و اِختِیاراتِ کلون خُو
ره دَزُو دَد. ۳ یکی از سر های ازو رقمی معلوم
مُوشد که زَخِمِ کُشِنده خورده بشه، ولے اُمُو زَخِمِ
کُشِنده شی جور شد. تمام دُنیا حَیرو مَنَدَد و از
پُشتِ اَمزُو جانورِ وَحْشِیِ مورفت. ۴ مردُم اُمُو
اژدار ره که اِختِیاراتِ خُو ره د جانورِ وَحْشِیِ
دده بود پَرَسَتِش کد و اونا اُمُو جانورِ وَحْشِیِ ره
ام پَرَسَتِش کد و گُفت: ”کی مِثِلِ امزی جانورِ
وَحْشِیِ اَسْتَه؟ کی مِیْتَنه دَ صِدِ ازی جنگ کُنه؟“
۵ بِلَدِه ازو یگ دان دده شد که توره های پُرکِبر

و کُفرآمیز بُگیه و بلده ازو اجازه دده شد که
مُدتِ چل و دُو ماه از اختیاراتِ خُو استفاده کنه.
۶ او دان خوره د کُفرگویی واز کد تا د ضدِ خدا،
نام شی، جایگاهِ شی و تمامِ موجوداتِ که د عالمِ
باله آسته کُفر بُگیه. ۷ بلده ازو اجازه دده شد
که قد مُقدَّسین جنگ کنه و د بله ازوا زور شنه
و بلده ازو د بله هر طایفه و قوم و زبو و ملت
اختیار دده شد. ۸ و ما دیدم که تمامِ باشنده های
رُوی زمی امو جانورِ وحشی ره پرستش مونه،
تمامِ کسای که نامِ ازوا د شروعِ پیدایشِ عالم
د کتابِ حیاتِ باره نوشته نشده، یعنی د کتابِ
حیاتِ باره که حلال شد. ۹ هر کس که گوش
شینوا دره، گوش بگیره:

۱۰ اگه قرار بشه که کُدم کس د

اسیری بوره،

او د اسیری موره؛

اگه قرار بشه که کُدم کس قد شمشیر

کُشته شنه،

أَوْ قَدْ شَمَشِيرِ كُشْتَه مَوْشَه .
امینجی صبر-و-حوصِلَه و ایمانِ مُقَدَّسینِ دَ کار
آستَه .

جانورِ وَحْشِی دَوْم

۱۱ اوخته یگ جانورِ وَحْشِی دِیگَه رَه دِیدُم که
از زمی بُر مَوْشَه . اُو رَقْم باره اَلّی دُو شاخِ دَشت
و رَقْمِ اَزْدَار توره مَوْگُفْت . ۱۲ اُو تَمَامِ اِخْتِیاراتِ
جانورِ وَحْشِی اَوَّل رَه دَ حُضُورِ شِی دَ کارِ مَوْبُرْد
و زمی و باشنده های شِی رَه وادار مَوکد که
جانورِ وَحْشِی اَوَّل رَه پَرَسْتِشِ کُنَه ، اَمُو رَه که
زَخِمِ کُشِنِدَه شِی جور شُدُد . ۱۳ اُو مُعْجَزَه های
بُزُرگ نِشو مِیْدَد ، حَتّی دَ پِیشِ نَظَرِ مَرْدُمِ اَتِش
رَه از آسَمو دَ زمی بارَند . ۱۴ اُو باشنده های
رُوی زمی رَه دَ وَسِیْلَه مُعْجَزَه های گُمراه کد
که بَلَدَه اَزو اِجازَه دَدَه شُد تا دَ حُضُورِ جانورِ
وَحْشِی اَوَّل نِشو بَدِیَه . اُو اَمی کار رَه کده دَزوا
گُفْت که یگ مُجَسَمَه جور کُنَه ، مُجَسَمَه اَمزو

جانورِ وَحْشِی رِه که دَ وَسِیْلَه شمشیرِ زخمی
 شُدُد، ولے هنوز زنده بُود. ۱۵ دَ جانورِ دوّمِ اِجازَه
 دَدَه شُد که دَ مُجَسِمَه جانورِ وَحْشِی دَمِ بَدِیَه تا
 مُجَسِمَه امزُو جانورِ توره بُگیه و تمامِ کسای
 رِه که مُجَسِمَه جانورِ وَحْشِی اوّل رِه پَرَسْتِش
 نَمُوکد، بُکُشه. ۱۶ امچنان اُو پگ رِه وادار کد،
 ریزه و کُتَه، دَوْلَتَمَند و غَرِیب، غُلام و آزاد رِه که
 دَ بِلَه دِستِ رَاسَتِ یا دَ پِیشانِه ازوا نشان ایشته
 شُنَه ۱۷ تا هیچ کس نَتَنَه که خَرِید و فروش کُنَه،
 بَغِیر از کسای که نشان دَرَه، یعنی نام یا عَدَدِ
 نامِ امزُو جانورِ وَحْشِی رِه دَرَه.

۱۸ دَ اِینجی حِکمت دَ کار آستَه: هر کس
 که دانایی-و-پینایی دَرَه، عَدَدِ جانورِ وَحْشِی رِه
 حِساب کُنَه، چُون ای عَدَدِ یگ آدم آستَه و عَدَدِ
 شی شَش صد و شصت و شَش آستَه.

باره د بِلَه کوه صهيون

۱۴
۱ بعد از و دیدم که اونه، باره د بِلَه
کوه صهيون ایسته یه و قد از و قتی
یگ صد و چل و چار هزار نفرِ دیگه ام بود که
نامِ باره و نامِ آته شی د بِلَه پیشانی از و نوشته
بود. ۲ اوخته ما یگ آواز ره از آسمو شنیدم
که رقمِ آوازِ او های کلو و مثلِ آوازِ گرگردراغ
قوی بود. امو آواز ره که شنیدم رقمِ آوازی بود
که برِبطنوازا آوازِ برِبط خور ره بر کُنه. ۳ اونا د
پیشِ روی تخت و د حضورِ چار موجودِ زنده و
بزرگا سرودِ نو میخاند و هیچ کس نتنست امو
سرود ره یاد بگیره، بغیر از امزو یگ صد و چل
و چار هزار نفر که از زمی بازخريد شد. ۴ امیا
کسای آسته که قد خاتونو یگجای نشده،^a چون

^a ۱۴:۴ د جای «قد خاتونو یگجای نشده» د زبونِ یونانی

«خودون ره قد خاتونو ناپاک نكده» نوشته یه.

پاک دامو آسته. آمیا هر جای که باره بوره، از پُشت شی موره. آمیا از مینکلِ اِنسان ها بحیثِ اولباری بلده خُدا و باره بازخِرید شُد. ^۵ دَ دان ازوا هیچ دروغ پَیدا نَشُد، چراکه اونا بے عیب آسته.

سه ملایکه

^۶ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که دَ مینکلِ آسمو پرواز مَوکد و خوشخبری اَبدی ره قد خُو دَشت تا اُو ره بلده کسای اِعلان کُنه که دَ رُوی زمی زندگی مونه، یعنی بلده هر مِلّت و طایفه و زبو و قوم. ^۷ اُو دَ آوازِ بلند گُفت: ”از خُدا بترسید و اُو ره ستایش کُنید، چُون ساعت شی رسیده که اُو قضاوت کُنه. امو که آسمو و زمی و دریا و چشمه های اُو ره پَیدا کده، اُو ره پرستش کُنید!“

^۸ دَ امزُو غیت یگ ملایکه دیگه یعنی ملایکه دوومی از پُشتِ ازو آمده گُفت: ”سقوط کد، بابل

بزرگ سقوط کد! امو شارِ که پگِ مِلَّتِ ها ره
 وادار کد تا از شرابِ دیونه کُننده زِناکاری ازو
 وُچی کُنه سَقُوط کد. " ۹ اوخته ملایکه سیومی،
 از پُشتِ ازوا آمده دَ آوازِ بلند گُفت: "هر کسی
 که جانورِ وَحشی یا مُجَسِمِه ازو ره پَرستش کُنه
 یا نشانِ ازو ره دَ بِلِه پيشانه یا دَ بِلِه دِست
 خُو قَبُول کُنه، ۱۰ او ام از شرابِ غَضَبِ خُدا
 که خَالِصِ آسته و دَ پیلِه خَشَم-و-قارِ خُدا شیو
 شُده، وُچی مُونه. او قد آتِش و گوگرد دَ حُضُورِ
 ملایکه های مُقَدَّس و دَ حُضُورِ باره عذاب
 مُوشه ۱۱ و دُودِ عذابِ ازوا تا اَبَدًا اَبادِ باله
 مورِه. کسای که جانورِ وَحشی و مُجَسِمِه ازو
 ره پَرستش مُونه یا نشانِ نامِ ازو ره قَبُول مُونه،
 اونا شاو و روز آرامِش ندرِه. " ۱۲ دَ اینجی
 صَبِر-و-خُوصِلِه مُقَدَّسین دَ کار آسته که احکامِ
 خُدا ره دَ جای میره و ایمان خُو ره دَ عیسی
 نِگاه مُونه.

۱۳ اوخته یگ آواز ره از آسمو شَنِیدُم که گُفت:
 ”نوشته کُو: نیک دَ بَخْتِ امزُو کسای^a که بعد
 ازی دَ راهِ مَولا مَومَرِه. “ و روح مُوگیه: ” اَرے،
 اونا از زَحمتای خُو آرام مُوشه، چُون اعمالِ ازوا
 اونا ره دُمبال مونه. “

شروعِ کارِ دِروگرا

۱۴ دَ امزُو غَیت دِیدُم که اونه، یگ اُورِ سفید
 پَیدا شُد و دَ بِلِه ازویگ کس رقمِ «باچه انسان»
 شِشْتُد که یگ تاجِ طِلائی دَ سر خُو و یگ داسِ
 تیز دَ دِست خُو دَشت. ۱۵ اوخته یگ ملایکِه
 دِیگه از خانه خُدا بُرو اَمده دَ آوازِ بلند دَ امزُو
 کسی که دَ بِلِه اُورِ شِشْتُد، گُفت: ” داسِ خُو
 ره بُدَوَن و دِرو کُو، چُون فصلِ دِرو رسیده و
 حاصلِ زمی پُخته شُدِه. “ ۱۶ پس امو کسی که

^a ۱۳:۱۴ دَ جای «امزُو کسای» دَ زبونِ یونانی «مُرده

های» نوشته یه.

دَ بِلَه اُورِ شِشْتُد، داسِ خُورَه دَ بِلَه زمی دَوَند و
 حاصِلِ زمی دِرَو شُد. ^{۱۷} بعد از ویگِ ملایکِه
 دیگِه از خانِه خُدا که دَ عالمِ بالِه آسته، بَرُو اَمَد
 و اُو ام یگِ داسِ تیز دَشت. ^{۱۸} دَ امزُو غَیت
 یگِ ملایکِه دیگِه از قُربانگاهِ اَمَد که دَ بِلَه
 آتِشِ اِختیارِ دَشت و دَ آوازِ بِلندِ دَ صاحِبِ داسِ
 تیز گُفت: ”داسِ تیز خُورَه بَدَوَن و خوشه های
 انگورِ ره از تاگِ زمی جَم کُو، چراکه انگورای
 شی پُخته شُدِه. “ ^{۱۹} پس اُمُو ملایکِه داسِ خُورَه
 دَ بِلَه زمی دَوَند و انگورایِ زمی ره جَم کده دَ
 چرخِشتِ ^a کِطِه غَضَبِ خُدا اَنَدخت. ^{۲۰} اُونَا دَ مَنِه
 چرخِشتی که بَرُو از شار بُوَد، قد پای لَغِه شُد
 و خُون از چرخِشتِ جاری شُدِه تا بِلندی قَیضِه
 دانِ اَسپِ دَ اندازِه شونزده صد دَوَرِه ^b اِستَدیم
 رَبی شُد.

^a ۱۹:۱۴ چرخِشتِ یگِ حَوْضِچِه ره مَوگُفت که دَ مَنِه شی

انگورِ لَغِه مَوشُد. ^b ۲۰:۱۴ شونزده صد دَوَرِه اِستَدیم

تَقْرِیباً ۳۰۰ کِیلومِیتر مَوشه.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد از یگ علامتِ بزرگ و
عجیبِ دیگره ره دَ عالمِ باله دیدم:
هفت ملایکه بود که هفت بلا دشت که اونا
بلا های آخری بود، چون قد امزوا غَضَبِ خُدا
تکمیل شد. ۲ اوخته یگ چیز ره دیدم که رقم
دریای شیشه که آتش خورده بشه، معلوم موشد
و کسای که دَ بله جانورِ وحشی و مُجَسِمه شی
و دَ بله عَدَدِ نامِ ازو پیروز شدد، دَ بغلِ دریای
شیشه ایسته بود و بربط های خُدا دَ دستای
ازوا بود. ۳ و اونا سرودِ موسیٰ خدمتگارِ خُدا و
سرودِ باره ره میخاند و موگفت:

”کارای تو بزرگ و عجیب آسته،

ای خداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَق!

راه های تو عادِلانه و حق آسته،

ای پادشاهِ مِلَّتِ ها.

۴ ای خداوند، کی آسته که از تو نترسه

و دَ نام تُو حمد-و-ثنا نَگِیه؟

چُون تنها تُو مُقَدَّس اَسْتی

و تمامِ مِلَّتِ ها مییه

و دَ حُضُورِ تُو پَرَسْتِش مُونه،

چراکه کارای عاِدِلانِه تُو بَرَمَلا شُدِه.

^۵ بعد ازی دیدم که مُقَدَّسْتَرین جای جایگاه

صنْدُوقِ شَهادَتِ دَ عالمِ باله واز شُد ۶ و از

مُقَدَّسْتَرین جای، هفت ملایکه قد هفت بلا بُرو

آمد. ^۷ اوخته یکی امزو چار مَوْجُودِ زنده، دَ

امزو هفت ملایکه هفت پیلِه طِلائی دَد که پُر

از غَضَبِ خُدا ی بُود که تا اَبَدًا لَبادِ زنده یِه.

^۸ مُقَدَّسْتَرین جای از دُودِ بزرگی-و-جلالِ خُدا و

از قُدرتِ اَزو پُر شُد و هیچ کس دَ مُقَدَّسْتَرین

جای دَرآمده نَتَنِست تا غَیْتیکه هفت بلا ی امزو

هفت ملایکه تکمیل شُد.

هفت پیله غَضَبِ خُدا

۱ اوخته یگ آوازِ بلند ره از
مُقَدَّسَتَرین جای شَنِیدُم که دَ امزُو
هفت ملایکه مُوگُفت: ”بورید و امُو هفت
پیله غَضَبِ خُدا ره دَ بِلَه زمی شیو کُنید.“
۲ پس ملایکه اُولی رفته پیله خُو ره دَ بِلَه زمی
شیو کد و دانه های بَدَرنگ و دَرَدناک دَ جانِ
مردُمای بُر شُد که نشانِ جانورِ وَحشی ره دَ
جِسْم خُو دَشت و مُجَسِمِه ازُو ره پَرَسَتِش مُو کد.
۳ بعد ازُو ملایکه دوُم پیله خُو ره دَ دریا شیو کد
و دریا رِقْمِ خُونِ مُرده جور شُد و تمامِ زنده جانای
که دَ دریا بُود، مُرد. ۴ بعد ازُو ملایکه سِوُم
پیله خُو ره دَ دریاچه ها و چِشمه های آو شیو
کد و اونا خُونِ جور شُد. ۵ اوخته از ملایکه که
نِگاهوانِ آو ها آسته شَنِیدُم که مُوگُفت:

”تُو عَادِلِ آستی، آی قُدُوس که

آستی و بُودے،

چُون امی رقم قضاوت کدی؛
۶ ازی که اونا خونِ مُقَدَّسین و پیغمبرا
ره ریختند،

تُو بلده ازوا خون ددی تا وچی کنه، چُون
اونا سزوار شی بُود.

۷ و شنیدم که از قربانگاه جواب آمده گفت:
”آره، ای خداوند-خُدای قادرِ مُطلق،
قضاوت های تُو برحق و عادلانه آسته.“

۸ بعد ازو ملایکه چارم پیله خور ره دَبله آفتو
شیو کد و دَ آفتو قدرت دده شد که مردم ره قد
آتش خُو بسوزنه. ۹ مردم از شدتِ گرمی سوخت
و دَ نامِ خُدای که دَبله امزی بلاها قدرت دَره،
کفرگویی کد و اونا توبه نکد و خدا ره ستایش
نکد. ۱۰ بعد ازو ملایکه پنجم پیله خور ره دَبله
تختِ جانورِ وحشی شیو کد و پادشاهی ازو دَ
تربیکی غرق شد. مردما از درد-و-رنجِ زبونای
خُو ره میخپید ۱۱ و بخاطرِ دردِها و دانه های

خُو دَ خُدای آسمو کُفر مُوگُفت و از کارای خُو
توبه نَمو کد.

۱۲ بعد ازو ملایکِه شَشُم پیلِه خُو ره دَ بِلِه
دریای کُتِه فَرَات شیو کد و آو ازو خُشک شد تا
راه بِلدِه پادشایونِ مشرقِ آماده شُنه. ۱۳ اوخته
دِیدُم که از دانِ اژدار و از دانِ جانورِ وَحشی
و از دانِ پِیغمبرِ دروغی سه ارواحِ ناپاکِ رقمِ
قوقری بُرو مییه. ۱۴ اونا ارواحِ جنیاتِ آسته که
مُعجزه ها نشو میدیه و دَ پیشِ پادشایونِ تمامِ
دُنیا موره تا اونا ره بِلدِه جنگِ روزِ بزرگِ خُدای
قادرِ مُطلقِ جَم کُنه. ۱۵ - ”اینه، ما رقمِ دُز مییم!
نیکِ دَ بَخْتِ کسی که بیدارِ مومنه و کالا دَ جانِ
خُو دَرِه؛ نَشنه که او لُجِ راه بوره و مردُمِ شرمگاهِ
ازو ره بِنگره. ”^a - ۱۶ پس امو سه ارواحِ ناپاکِ،

^a ۱۵:۱۶ امکانِ دَرِه که آیه ۱۵ گفتارِ مُستقیمِ عیسی
مسیح بَشه که دَ یوحنا مُوگیه.

پادشایو ره دَ یِگ جای که دَ زِیونِ عِبرانی «هار مَگیدون»^a مُوگیه، جم کد.

۱۷ بعد ازو ملایِکِه هفتم پیلِه خو ره دَ هوا شیو کد و یِگ آوازِ بلند از مُقَدَّسَتَرین جای، از تَخْت بُر شُدِه کُفت: "خِلاص شُد." ۱۸ اوخته آتِشک ها، آوازها و گُرگُردراغ ها پیدا شُد و یِگ زِلزِلِه قوی رُخ دَد، رَقْمِیکِه از پیدایشِ اِنسان دَ رُوی زمی امی رَقْم زِلزِلِه قوی و شَدید واقع نَشُد. ۱۹ شارِ بزرگ دَ سِه حِصَّه تقسیم شُد و شارای مِلَّت ها بیرو شُد. خُدا بابلِ بزرگ ره یاد کد و جامِ شرابِ غَضَبِ خُو ره دَزُو دَد. ۲۰ و تمامِ جَزیره ها گُم شُد و کوه ها پیدا نَشُد. ^b ۲۱ از آسمو زاله های کُتِه دَ اندازِه شَش سیر ^c دَ

^a ۱۶:۱۶ «هار مَگیدون» یعنی «کوه مَگیدو».

^b ۱۶:۲۰ دَ جای «گُم شُد» دَ زِیونِ یونانی «دُوتا کد»

نوشته یه. ^c ۱۶:۲۱ دَ جای «شَش سیر» دَ زِیون

یونانی «تالنت» نوشته یه.

بَلَهْ مَرْدُم بَارِبِد و مَرْدُم بِخَاطِرِ اَمزِي زَالَه هَا دَ خُدَا
كُفَر مُوگُفَت، چَرَاكِه اَمِي بَلَا كَلُو سَخْت بُود.

فَاحِشَه كُتَه

۱ اوخته امزُو هفت ملایکَه که هفت
پيله دَشت، یگ شی اَمده دَز مه
گُفت: ”بیه که جَزای امزُو فَاحِشَه کُتَه ره که
دَ بَلَهْ اَو هَاي کَلُو شِشْتَه، دَز تُو نِشُو بَدِیْم.
۲ پادشایونِ دُنیا قَد اَزُو زِنَا کَد و بَاشِنده هَاي
رُوی زَمی از شَرَابِ زِنَاي اَزُو نِشَه شُد.“
۳ پَس اَمُو مَلَايِکَه مَرَه دَ رُوح دَ یِگ بِيَابُو بُرَد
و دَ اُونَجِي یِگ خَاتُو ره دِیْدُم که دَ بَلَهْ جَانُورِ
وَحْشِي سُرْخ رَنگ سَوَار شُدُد که جِسْمِ جَانُورِ پُرِ
از نَام هَاي کُفَرَاَمِيز بُود و هفت سر و دَه شَاخ
دَشت. ۴ اَمُو خَاتُو کَالَاي اَرْعَوَانِي و سُرْخ رَنگ
دَ جَان خُو دَشت و قَد طِلَا و دَانَه هَاي قِيْمَتِي و
مُرُوَارِي هَا مُزَيْن شُدُد. اَو دَ دِست خُو یِگ پِيلَه
طِلَايِي دَشت که پُر از بَدْکَارِي و نِجَاسَتِ زِنَاي

شی بود. ^۵ دَ بِلَه پِیشانِه اَزو اینی نام نِوِشته بُود
 که یگ راز آسته: «بابلِ بزرگ، آبه فاحشه ها
 و نِجاستِ زمی.» ^۶ و ما دیدم که امو خاتو از
 خُونِ مُقَدَّسین و از خُونِ شاهِدای عیسی نِشه بُود
 و ما از دیدونِ اَزو بے اندازِه حیر و شُدُم. ^۷ لیکن
 امو ملایکه دَز مه گُفت: ”چرا حیر و شُدے؟ ما
 رازِ خاتو و رازِ امزو جانورِ وَحشی ره که هفت
 سر و ده شاخِ دَره و خاتو ره دَ بِلَه خُو مُوبره دَز
 تُو بیانِ مُونُم. ^۸ امو جانورِ وَحشی ره که دیدی،
 یگ زمانِ بُود، مگم آلی نییه؛ او دَ زودی از
 چاهِ بے آخِر بُر موشه و سُونِ نابودی خُو موره.
 باشنده های رُوی زمی که نام های شی از شُرُوعِ
 پیدایشِ عالم دَ کِتَابِ حیاتِ نِوِشته نَشده، از
 دیدونِ امزی جانورِ وَحشی حیر و موشه، چراکه
 او یگ زمانِ بُود، و آلی نییه ولے دَ آینده مییه.
^۹ دَ اینجی ذِهنی دَ کار آسته که حِکمتِ دَشته
 بَشه: امو هفت سر، هفت تپه آسته که خاتو دَ
 بِلَه شی شِشته. اونا امچنان هفت پادشاه آسته

۱۰ که پنج ازوا سقوط کده؛ یگ شی آسته و
 دیگه شی هنوز نَمده و غیتیکه بییه، او باید
 بلده یگ مُدتِ کم بُمنه. ۱۱ امو جانورِ وَحشی
 که یگ زمان بُود و آلی نییه، او پادشاهِ هشتم
 آسته و دَ امزو هفت تعلقِ دَره و سُونِ نابودی خُو
 مورِه. ۱۲ و امو دَه شاخ ره که دیدی، اونا دَه
 پادشاهِ آسته که هنوز دَ پادشاهی نرسیده، لیکن
 بلده ازوا اختیارِ دده موشه که مُدتِ یگ ساعت
 قد جانورِ وَحشی قتی پادشاهی کُنه. ۱۳ امیا
 یگ مقصدِ دَره و قُدرت و اختیارِ خوره دَ جانورِ
 وَحشی میدیه. ۱۴ اونا دَ ضِدِ باره جنگِ مونه،
 لیکن باره دَ بله ازوا پیروز موشه، چراکه او
 رَب-الارباب و شاهِ شاهان آسته و کسای که قد
 ازو قتی آسته کوی شده ها و اِنِتخاب شده ها
 و وفادار آسته.

۱۵ بعد ازو ملایکه دَز مه گُفت: ”امو آوهاره
 که دیدی، جای ره که فاحشه ششته، اونا قوم
 ها، جماعت ها، مِلّت ها و زبونا آسته. ۱۶ و امو

دَه شَاخ و جَانَوْرِ وَحْشِي رِه كِه دِيدِي، اُونَا از
 فَاحِشَه بَدْبُرِ مَوْشَه و اُو رِه بِيرو كَدَه لُج-و-لَق
 اِيلَه مُونَه؛ اُونَا گوشتِ اَزُو رِه مَوْخوره و اُو رِه
 دَ آتِشِ مَوْسوزَنَه. ^{۱۷} چُون خُدا اِي رِه دَ دِلِ هَايِ
 اَزُوا قَرَارِ دَدَه كِه مَقْصِدِ اَزُو رِه پُوره كُنَه و اِتْفَاقِ
 كَدَه پادشاهِي خُو رِه دَ جَانَوْرِ وَحْشِي تَسْلِيمِ كُنَه
 تا كَلَامِ خُدا پُوره شُنَه. ^{۱۸} و اُمُو خَاتُو رِه كِه
 دِيدِي، اُو شَارِ بَزْرُگِ اَسْتَه كِه دَ بِلَه پادشايونِ
 زَمِي حُكْمَرَانِي مُونَه.

سَقُوطِ شَارِ بَابِلِ

۱ بعد اَزُو يِگِ مَلَايِكَه دِيگَه رِه
 دِيدُم كِه از اَسْمُو تاه مِيَه.
 اُو قُدْرَت-و-اِخْتِيَارِ كَلُو دَشْتِ و زَمِي از
 شِكْوَه-و-جَلالِ شِي رَوْشُو شُد. ^۲ اُو دَ آوازِ بِلندِ
 چِيغِ زَدَه كُفْت:

”سَقُوطِ كَد، بَابِلِ بَزْرُگِ سَقُوطِ كَد!
 اُو جايِ بُوْد-و-بَاشِ جَنِيَاتِ جَوْرِ شُدَه،

پناهگاهِ هر روحِ ناپاک
 و پناهگاهِ هر مُرَغکِ ناپاک و نَفَرَتِ اَنگیز.
 ۳ چُون پَگِ مِلَّتِ ها از شرابِ دیونِه کُنندِه
 زِناکاری ازو وُچی کده
 و پادشایونِ دُنیا قد ازو زِنا کده
 و تُجاری دُنیا از عیاشی کَلونِ ازو
 دَوْلتمند شُدِه.

۴ اوخته یگِ آوازِ دیگِه ره از آسمو شَنِیدُم که
 مُوگُفت: ”آی قوم مه، از مَنِه ازو بُر شَنِید،
 نَشْنِه که دَ گُناه های ازو شَرِیک شَنِید و بَلاهای
 شی دَ بَلِه از شُمو بییه، ۵ چراکه گُناه های ازو
 تا آسمو رَسیدِه و خُدا شَرارت های شی ره دَ
 یاد خُو اُورده. ۶ چیزی ره که او دَدِه، بَلدِه شی
 پس بَدید و مُطابِقِ اعمالِ ازو دُوچند شی ره دَزو
 پس بَدید. دَ جامی که او گُت کده، دُو برابر
 بَلدِه شی گُت کُنید. ۷ دَ اندازه که او خود خُو ره
 شان-و-شوکَت دَد و عیاشی کد، دَ امزو اندازه
 او ره عذاب و غَم بَدید، چراکه دَ دِل خُو مُوگیه:

‘ ما مِثْلِ مَلِكَةٍ شِشْتُمْ و بِيوَه نَبِيْم و هَرَكِزِ غَم
نَمِينْگَرْم. ’^۸ پَس بَلَاهایِ اَزُو دَ یِگ رُوز دَ بِلَه
اَزُو مِیِیَه، یَعْنی مَرگ و مَاتَم و قَحطی؛ و اُو
دَ آتِش مُوسوزَه، چُون خُداوند-خُدایِ کِه اُو رَه
قِضاوَتِ مُونَه، قُدرتَمند اَسْتَه.

^۹ پادشایونِ زَمی کِه قَد شِی زِنا کَدَه و قَد اَزُو
دَ عِیاشی زِندگی کَدَه، و ختی دُودِ سوختونِ اَزُو
رَه بِنِگَرَه، دَ حَالِ اَزُو چَخرا و مَاتَم مُونَه. ^{۱۰} اَونا
از ترسِ عذابِ اَزُو دُور ایستَه شُدَه، مُوگیه:
‘ وای، وای، اَی شَارِ بُزُرگ! اَی بَابِل،
اَی شَارِ زورْتُو،

کِه دَ یِگ سَاعَتِ جَزایِ تُو دَ بِلَه تُو اَمَد! ’
^{۱۱} تِجَارایِ دُنیا بِلَدَه اَزُو چَخرا و مَاتَم مُونَه،
چِرَاکِه دِیگِه هِیچ کَس مال-و-اَسبابِ اَزُوا رَه
نَمِیخَرَه، ^{۱۲} نَه طِلا و نُقرَه و سَنگایِ قِیْمَتی
و مُرواری هایِ اَزُوا رَه؛ نَه کَتانِ نَرَم و رَخْتِ
اَرغوانی و اَبْرِشُم و رَخْتِ سُرَخِ رَنگِ اَزُوا رَه؛
نَه هَر رَقَم چِیو هایِ خُوشبُوی و رَقَم رَقَم چِیزایِ

صَدَفی و هر رقم چیزای چِیوِ قِیمَتی، برنجی،
 آینی و سنگِ مَرَمَری ازوا ره؛ ^{۱۳} نَه دارچینی و
 مَسَالِه دیگ و عَطَرها و مُر و کُنْدَر^a ازوا ره؛
 نَه شراب و روغونِ زَبْتون و بَهترین آرد و گندم
 ازوا ره؛ نَه گاو و گوسپو و اَسپ ها و گاڈی
 های ازوا ره و نَه جسم ها و جان های انسان ها
 ره. ^{۱۴} اونا دَزو مُوگیه: 'اُمو میوه که جان تُو دَ
 آرزوی شی بُود، از پیش تُو رفت و تمامِ شان و
 شوکت تُو از بین رفت و اونا دیگه هرگز پیدا
 نَمُوشه. ^{۱۵} تُجارای امزی چیزا که امزو شار
 دَوْلتمند شُدِه، از ترسِ عذابِ اَزو دُور ایسته
 مُوشه و چخرا و ماتم کده ^{۱۶} مُوگیه: 'وای،
 وای! ای شارِ بزرگ که کالای کتانِ نَرَم و رَخْتِ
 اَرغوانی و سُرخ رَنگ دَ جان تُو بُود و قد طِلّا
 و دانه های قِیمتی و مُرواری ها مُزین بُودی!

^a ۱۳:۱۸ «مُر و کُنْدَر» شِلیم یگ درختِ خاص آسته که

دُود شی خوشبوی میدیه.

۱۷ دَ یِگ ساعت امیقَس دارایی کلوی تُو از
بِین رفت!

و تمام کِشتی وانا و مُسافرِای کِشتی،
خِدمتگارِای کِشتی و پگ کسای که کار-و-بار
شی دَ دریا بُود، دُور ایسته شُد ۱۸ و غیتیکه دُود
سوختونِ ازو ره دید، اونا فریاد کده گُفت: 'کُدم
شار رقمِ امزی شارِ بزرگِ اَلّی بُوده؟' ۱۹ و اونا
خاک دَ سر خُو آندخته چخرا و ماتم کد و چیغ زده
گُفت: 'وای، وای دَ حالِ شارِ بزرگِ که دَ اُونجی
تمام کسای که دَ دریا کِشتی دَشت، از دارایی
شی دَولتمند شُد! اُو دَ یِگ ساعت بیرو شُد!'
۲۰ ای آسمو، بلده نابُودی ازو خوشی کُو! ای
مُقَدّسین و رسُولا و پیغمبرا خوشی کُنید! چراکه
خُدا دَ حق شُمو دَ ضِدِ ازو قضاوت کد.

۲۱ اوخته یِگ ملایکه قُدرتمند، یِگ سنگ ره
که رقمِ سنگِ آسیا اَلّی کُته بُود گِرِفته دَ دریا
پورته کد و گُفت: "امیطور قد شِدّت شارِ بزرگِ
بابل سرنگون موشه و دیگه هرگز پیدا نموشه.

۲۲ آوازِ بَرِطَنَوازا و بَیتِ خانا و توله‌چی ها و
 شیپُورنَوازا دِیگه هرگز دَز تُو شَنِیده نَمُوشه و
 هیچ صَنعتگر از هیچ کِسب دِیگه هرگز دَز تُو
 پَیدا نَمُوشه. آوازِ سَنگِ آسیا دِیگه هرگز دَز تُو
 شَنِیده نَمُوشه. ۲۳ روشنی چِراغِ دِیگه هرگز دَز
 تُو روشنی نَمِیدیه و آوازِ بیری و دامادِ دِیگه
 هرگز دَز تُو شَنِیده نَمُوشه، چراکه تُجارای تُو دَ
 بِلِه مردُمای دُنیا باداری کد و دَ و سِیلِه جادُوگری
 تُو تمامِ مِلّت ها گُمراه شد ۲۴ و دَز تُو خُونِ
 پَیغمبرا و مُقَدَّسین و تمامِ کسای که دَ رُوی
 زمی دَ قتل رسید، پَیدا شد.

خوشی دَ عالمِ باله

۱ بعد ازی چیزا یگ آوازِ بلند ره
 شَنِیدُم که رقمِ آوازِ جمعیتِ کُتّه اَلّی
 دَ عالمِ باله مُوگُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نِجات و جلال و قُدرت از خُدای مو آسته،

۲ چراکه قضاوتِ ازو دُرست و عادِلانه یه .
اَوْ دَ بِلِه فَاحِشِه کُتِه قضاوتِ کد ،
که دُنیا ره قد زناکاری خُو فاسِد کده .
اَوْ اِنْتِقَامِ خُونِ خِدْمَتگَرایِ خُو ره
ازو گِرِفت . ”

۳ اونا بسم گُفت :

” حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دُودِ شَارِ بَابُلِ تا اَبَدُالْاَبادِ باله موره . ”

۴ اوخته اُمُو بیست و چار بزرگ و چار مَوْجُودِ
زنده رُوی دَ خَاکِ اُفْتَدِه خُدا ره که دَ بِلِه تَخْتِ
شِشْتُد، سَجَدِه کد و گُفت : ” آمین ، حمد-و-ثنا
دَ خُداوند! ”

۵ بعد ازو از تَخْتِ یگِ آواز بُرُ شُد که مُوگُفت :

” خُدا ی مو ره حمد-و-ثنا بُگید ،

ای تمامِ خِدْمَتگَرایِ ازو ،

ای تمامِ کَسایِ که ازو ترسِ دَرید ،

چی ریزه و چی کُتِه . ”

۶ دَ امزُو غَیتِ یِگِ چیزِ رِه شَنِیدُم که رِقْمِ آوازِ
جَمعیّتِ کُتّه بُود، رِقْمِ آوازِ آو هَای کَلو و رِقْمِ
آوازِ گُرگُردِراغِ هَای قَوی که مُوگُفت:
”حَمد-و-تِنا دَ خُداوند!

خُداوند-خُدا ی مو،

اُمُو قَادِرِ مُطَلَقِ پادشاهی مُوکنه.

۷ بَیید که شادی و خوشحالی کنی

و اُو رِه بُزرگی-و-جَلالِ بَدی!

چُونِ زَمَانِ توی باره رَسیدِه

و بیری شی خود ره آماده کده؛

۸ دَزُو اِجازِه دَدِه شُدِه

تا کتانِ نَرم و روشو و پاک بپوشه.

مَقصدِ کتانِ نَرمِ اَعمالِ نیکِ مُقَدَّسینِ آستِه.

۹ اوخته ملایکه دَز مه گُفت: ”نوشته کُو: نیک

دَ بَخْتِ کسای که دَ مِهمانی توی باره دَعوتِ

شُدِه!” اُو امچنان دَز مه گُفت: ”اینمیا کلامِ

حَقِیقِی خُدا آستِه.” ۱۰ و ما دَ پِیشِ پایِ شی

اُفتَدُم تا اُو رِه سَجَدِه کُنم، لیکن اُو دَز مه گُفت:

”ای کار ره نکو! ما قد از تو و قد برارون تو که د
باره عیسی مسیح شاهدی میدیه، همکار استم.
تنها خدا ره سجده کو! چون شاهدی عیسی روح
نبوت استه.“

۱۱ اوخته دیدم که آسمو واز شد و د اونجی
یگ اسپ سفید بود که نام سوار شی «امین»
و «حق» بود؛ او قد عدالت قضاوت مونه و
جنگ موکنه. ۱۲ چیمای شی رقم النگه آتش
بود و د بله سر شی تاج های کلو؛ یگ نام دزو
نوشته بود که هیچ کس نموفامه بغیر از خود
شی. ۱۳ او یگ چپن د جان خو دشت که د خون
غوته شدد و نام ازو «کلام خدا» گفته موشد.
۱۴ لشکر های آسمانی که د بله اسپ های سفید
سوار بود و کالاهای کتان سفید و پاک د جان
خو دشت، از پشت ازو مورفت. ۱۵ از دان ازو
شمشیر تیز بر موشه تا قد ازو ملت ها ره بزنه.
او قد سوته آینی د بله ازوا حکمرانی مونه و
چرخشت شراب غضب خدای قادر مطلق ره قد

پای خُو لَغَه مُونَه. ۱۶ دَ چَپَن و ران شی اینی
 نام نوشته یَه: «شاهِ شاهان و رَب-الارباب.»
 ۱۷ اوخته دِیدُم که یگ ملایکه دَ آفتو ایسته
 بُود و دَ تمامِ مُرغکوی که دَ مینکلِ آسمو
 پَر میزنه، دَ آوازِ بلندِ چیغ زده گُفت: ”ببید،
 بلده مهمانی کُته خُدا جَم شُنید ۱۸ تا گوشتِ
 پادشایو، گوشتِ قومندانا، گوشتِ قُدرتمندا،
 گوشتِ اَسپ ها و سوارای ازوا و گوشتِ پگ
 مردُما ره بُخورید، از آزاد و غُلام و کُته و ریزه
 ره.“

۱۹ بعد ازو دِیدُم که جانورِ وحشی و پادشایون
 زمی قد لشکر های خُو جَم شُد تا قد امزو
 اَسپ-سوار و لشکر شی جنگ کنه. ۲۰ و جانورِ
 وحشی گرفتار شُد و قد ازو قتی پیغمبرِ دروغی
 که دَ حُضُورِ ازو مُعجزه ها نشو میدد، ام گرفتار
 شُد. پیغمبرِ دروغی دَ وسیله امزو مُعجزه ها
 کسای ره گُمره کُدد که نشانِ جانورِ وحشی
 ره دَ جِسَمِ خُو قبول کُدد و مُجَسَمِه ازو ره

پرسیتش موكد. اونا هر دوی شی زنده د دریاچه
 آتش که قد گوگرد سوخته ری بود، اندخته
 شد. ۲۱ باقی منده ازوا قد شمشیری که از دان
 اسپ-سوار بر موشد، کشته شد و تمام مرغکو
 خود ره از گوشت ازوا سیر کد.

هزار سال

۲۰ بعد ازو یگ ملایکه ره دیدم که
 از آسمو تاه مییه و کلی چاه بے آخر
 د پیش شی آسته و یگ زنجیر کته د دست خو
 دره. ۲ او امو آژدار یعنی امو مار قدیمی ره
 که ابلیس یا شیطو آسته، دستگیر کد و او ره
 بلده یگ هزار سال بندی کد. ۳ او ره د چاه
 بے آخر پورته کد و درگه ره د روی شی بسته
 کده مهر-و-لاک کد تا او دیگه نتنه ملت ها ره
 گمراه کنه تا امو یگ هزار سال د آخر برسه.
 بعد ازو بلده یگ وخت کم او باید ایله شنه.

۴ اوخته تخت ها ره دیدم و کسای که د بِلَه
 ازوا ششتد، دزوا اختیارِ قضاوت کدو دده شد.
 امچنان جان های کسای ره دیدم که بخاطرِ
 شاهدی عیسی و بخاطرِ کلامِ خدا سر شی بُریده
 شُدد. اونا جانورِ وحشی و یا مُجسمه شی ره
 پرستش نکُدد و نشانِ ازو ره د پیشانه ها و یا
 د دستای خُو قبول نکُدد. اونا دُوباره زنده شد
 و هزار سال قد مسیح حُکمرانی کد. ۵ لیکن
 باقی مُرده ها تا آخرِ امزو یگ هزار سال دُوباره
 زنده نشد. ای «دُوباره زنده شُدون» اوّل آسته.
 ۶ نیک بخت و مُقدّس آسته کسی که د «دُوباره
 زنده شُدون» اوّل حصّه دَره. مرگِ دوّم د بِلَه ازوا
 قُدرت ندره، بلکه اونا از طرفِ خدا و مسیح
 پیشوایو موشه و هزار سال قد ازو حُکمرانی
 مونه.

محکوم شدن شیطان

۷ وختیکه امو هزار سال تکمیل شد، شیطان از بندی گری خو آزاد موشه^۸ و برو مییه که ملت ها ره د چار گوشه زمی، یعنی جوج و ماجوج^۹ ره گمراه کنه تا اونا ره بلده جنگ کدو جم کنه که تعداد ازوا رقم ریگ دربا الی کلو آسته. اونا د پراخی زمی د حرکت شد و اردوگاه مقدسین و شار دوست-دشتنی ره محاصره کد، لیکن از آسمو آتش بارید و اونا ره قورت کد. ۱۰ و ابلیس که اونا ره گمراه کدد، د دریاچه آتش و گوگرد اندخته شد، د جایی که جانور وحشی و پیغمبر دروغی اندخته شدد. اونا شاو و روز تا ابد عذاب موشه.

^a ۲۰:۸ نام های جوج و ماجوج یگ تشبیه بلده جمعیت ملت ها آسته.

قضاوتِ مُرده ها

۱۱ اوخته یگ تَخْتِ کُتِه سفید و اُمورِ ره که دَ بِلِه شی شِشْتُدِ دِیدُم. آسمو و زمی از حُضُورِ ازو دُوتا کد و بَلدِه ازوا هیچ جای پِیدا نَشُد.

۱۲ و مُرده ها ره رِزه و کُتِه شی ره دِیدُم که دَ پِیشِ تَخْتِ ایسته بُود و کِتابا واز شُد. یگ کِتابِ دِیگِه ام واز شُد که او کِتابِ حَیاتِ بُود و مُرده ها دَ مُطابِقِ اِعمالِ خُو که دَ کِتابا نِوِشْتِه بُود، قضاوتِ شُد. ۱۳ و دریا مُرده های ره که دَ مَنِه شی بُود پس دَد؛ و مَرگ و عَالِمِ مُرده ها ام مُرده های ره که دَ مَنِه ازوا بُود پس دَد و هر کس دَ مُطابِقِ اِعمالی که اِنجام دَدِه بُود، قضاوتِ شُد. ۱۴ بعد ازو مَرگ و عَالِمِ مُرده ها دَ دریاچه آتِشِ اَندِختِه شُد. دریاچه آتِشِ مَرگِ دَوَمِ اَسته. ۱۵ و هر کسی که نام شی دَ کِتابِ حَیاتِ نِوِشْتِه نَشُدِه بُود، او دَ دریاچه آتِشِ اَندِختِه شُد.

اورشليم نو

۲۱ بعد از ويگ آسمون نو ويگ زمين نو ديدم، چون آسمون اول و زمين اول از بين رفت و دريا ديگه وجود نداشت. ^۲ اوخته شار مقدس، يعنى اورشليم نو ره ديدم كه از طرف خدا از آسموتاه ميبه، آماده شده رقم يگ بيرى كه بلده شوى خو جور شده. ^۳ ويگ آواز بلند ره از تخت شنيدم كه موكفت:

”اينه، جاىگاه خدا د مينكل انسان ها آسته و او قد ازوا بود-و-باش مونه.

اونا قوم ازو موشه

و خدا خود شى قد ازوا موبشه

و خدای ازوا موشه.

^۴ اوهر آودیده ره از چيمای ازوا پاک مونه.

و مرگ ديگه نيسته

و ماتم و ناله و درد وجود نميدشته بشه،

چراکه چيزای اول از بين رفت.“

۵ اوخته امو که دَ بِلَه تَخْت شِشْتُد، کُفْت:
 «اینه، تمام چیزا ره از نو جور مُونم.» و بسم
 کُفْت: «نوشته کو، چراکه امی توره ها قابِل
 اِعْتِمَاد و حَقِیْقَت اَسْتَه.» ۶ بسم دَز مه کُفْت:
 «تکْمیل شُد! ما «اَلِف و یا» و «شُرُوع و خْتَم»
 اَسْتَم. هر کسی که تُشْنه یَه، ما از چِشْمِه اَبِ
 حِیَات مُفْت-و-رایگان دَز شی میدیْم. ۷ و هر
 کسی که پیروز شُنه، وارِثِ پِگِ امزی چیزا
 مُوشه و ما خُدای اَزو مُوبَشْم و اُو فرزند^a مه.
 ۸ لیکن ترسوها، بے ایمانا، فاسِدا، اَدَم کُشا،
 زِناکارا، جادُوگرا، بُت پَرستا و تمامِ دروغگوبا،
 جای شی دَ دریاچه اَسْتَه که قد اَتش و گوگرد
 سوخته رِبی یَه که مَرگِ دوْم اَسْتَه.»
 ۹ بعد ازو یکی امزو هفت ملایکه که هفت
 پیلَه پُر از بِلای اَخِرِی دَشْت، اَمَدَه دَز مه کُفْت:

^a ۲۱:۷ دَ جای «فرزند مه» دَ زِبونِ یونانی «باچه مه»

نوشته یَه.

”بیه که ما بیری ره دَز تُو نِشو بَدِیم، خاتونِ
 باره ره.“^{۱۰} اوخته اُو مَره دَ روح دَ یگ کوه
 کُته و قیل بُرد و شارِ مُقَدَّسِ اورُشَلیم ره دَز مه
 نِشو دَد که از آسمو از طرفِ خُدا تاه میمَد.
^{۱۱} اُو شارِ پُر از جلالِ خُدا بُود و روشنی شی
 رقمِ سنگِ قِیمَتی، یعنی مِثلِ یَشم بُود و شَفاف
 مِثلِ بَلور. ^{۱۲} اُو یگ دیوالِ کُته و قیل و دوازده
 درگه دَشت که دَ درگه های شی دوازده ملایکه
 بُود و دَ بِلَه درگه ها نام های دوازده طایفه بَنی
 اِسرائیل نَقش شُدَد: ^{۱۳} اُو سِه درگه سُون شَرَق
 دَشت، سِه درگه سُون شَمال، سِه درگه سُون
 جَنوب و سِه درگه سُون غَرب. ^{۱۴} دیوالِ شار
 دوازده پای-سنگ دَشت که دَ بِلَه ازوا نام های
 دوازده رَسولِ باره نَقش شُدَد.

^{۱۵} اُمُو ملایکه که قد ازمه توره مُوگفت،
 یگ سیخِ اندازه گیری طِلابی دَشت تا شار و
 درگه های شی و دیوالای شی ره اندازه بَگیره.
^{۱۶} شار دَ شکلِ چارکُنجی بُود و دِرازی شی دَ

اندازه بر شی بود. امو ملایکه شار ره قد امزو
سیخ اندازه گرفت که درازی ازو دوازده هزار
تیر پورتو^a بود و درازی و بر و بلندی شی یگ
برابر بود. ۱۷ او دیوال شی ره ام اندازه گرفت که
یگ صد و چل و چار توغی^b بود، مطابق اندازه
گیری انسان که ملایکه ازو کار می‌گرفت.
۱۸ دیوال شی از یشم جور شُد و خود شار از
طَلای خالص جور شُد که رقم شیشه پاک بود.
۱۹ پای سنگ های دیوال شار قد هر رقم سنگ
های قیمتی مُزین شُد: پای سنگ اول یشم
بود، دوومی یاقوت نیلی، سومی عقیق آوی،
چارمی زمرد، ۲۰ پنجمی عقیق سُرخ، ششمی
عقیق جگری، هفتمی زبرجد زرد، هشتمی عقیق
آسمانی، نهمی یاقوت زرد، دهمی عقیق سوز،
یازدهمی فیروزه و دوازدهمی لعل کبود. ۲۱ امو

^a ۲۱:۱۶ دوازده هزار «تیر پورتو» تقریباً ۲۴۰۰ کیلومتر

مُوشه. ^b ۲۱:۱۷ یگ صد و چل و چار توغی، تقریباً

۷۲ متر مُوشه.

دوازده درگه، دوازده مُرواری بُود، هر درگه از
یگ مُرواری جور شُدُد. سَرَکِ کِئِه شار از طِلاّی
خالِص بُود، پاک رقمِ شِیشِه.

۲۲ ما هیچ خانِه خُدا دَ امزُو شار نَدِیدُم، چراکه
خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق و باره، عِبادتگاهِ ازُو
آستِه. ۲۳ و شار دَ آفتُو و ماهتُو ضُرُورَت نَدَره
که دَ بِلِه شیِ روشنیِ کُنه، چراکه جلالِ خُدا او
ره روشو مُونه و باره چِراغِ ازُو آستِه. ۲۴ مِلَّت
ها دَ روشنیِ ازُو راه موره و پادشایونِ زمی
شان-و-شوکت خُو ره دَ مَنِه ازُو میرِه. ۲۵ درگه
های شیِ دَ غَیْتِ روز بستِه نَمُوشِه، چراکه
شاو دَ اُونجی و جُود نَمِیدَشْتِه بَشِه. ۲۶ مَرْدُم
شان-و-شوکت و ثُرُوتِ مِلَّتِ ها ره دَ مَنِه ازُو
میرِه. ۲۷ و هیچ چیزِ ناپاک دَ مَنِه ازُو داخِل
نَمُوشِه و نَه ام کسی که کارای زِشت ره انجام
بِدیِه یا فریبکاری کُنه، بَلِکِه تنها کسای که نام
های ازوا دَ کِتَابِ حَیَاتِ باره نِوشْتِه شُدِه، داخِل
مُوشِه.

دریای آب حیات

۱ اوخته امو ملایکه دریای آب حیات
۲۲ ره دَز مه نِشو دَد که رقمِ بَلور اَلّی
شَفاف بُود و از تَخْتِ خُدا و باره جاری مُوشُد
۲ و از مینکلِ سَرکِ کِئِه شار تیر مُوشُد. د
هر دُو بَغْلِ دریا درختِ حیات بُود که دوازده
دفعه میوه میگیرفت یعنی د هر ماه میوه خور
میدد و بَلگای امزُو درختِ بَلدِه شَفای مِلّت ها
بُود. ۳ د اُونجی دِیگِه هیچ لعنت و جُود نَمیدَشته
بَشِه. تَخْتِ خُدا و باره د مَنِه شار مُوبَشِه و
خِدمتگاری خُدا اُورِه عِبادت مُونِه. ۴ اُونا چهرِه
ازو ره مینگره و نام شی د پِیشانِه ازوا مُوبَشِه.
۵ د اُونجی دِیگِه شاو نَمُوشِه و اُونا د روشنی
چِراغ و روشنی آفتو ضرورت نَمیدَشته بَشِه،
چُون خُداوند-خُدا بَلدِه ازوا روشنی میدیه و اُونا
تا اَبَد اَلاباد حُکمرانی مُونِه.

۶ و ملایکه دَز مه گُفت: ”امی توره ها قابلِ
اعتماد و حقیقت آسته. خُداوند-خُدای ارواح
پیغمبرا، ملایکه خُو ره ری کده تا چیزای ره
که دَ زودی باید واقع شنه دَ خدمتگاری خُو
نشو بدیه.“

۷ عیسیٰ مُوگیه: ”اینه، ما دَ زودی مییم! نیک
دَ بختِ کسی که توره های پیشگویی امزی
کتاب ره دَ دلِ خُو نگاه کنه.“

۸ ما یوحنا کسی آستم که امی چیزا ره شنیدم
و دیدم. و غیتیکه شنیدم و دیدم، دَ پایای امزو
ملایکه که امی چیزا ره دَز مه نشو دد، اُفتدُم تا
اُو ره سجده کنم. ۹ لیکن اُو دَز مه گُفت: ”ای
کار ره نکو. ما قد ازتو و قد برارون تو پیغمبرا
و قد کسای که توره های امزی کتاب ره نگاه
مونه، همخدمت آستم. تنها خُدا ره سجده کو!“

۱۰ بعد ازو دَز مه گُفت: ”توره های پیشگویی
امزی کتاب ره مُهر-و-لاک نکو، چراکه وخت
نزدیک آسته. ۱۱ کسی که بدکار آسته، بیل که

دَ بَدْكَارِی خُو اِدَامَه بَدِیَه و كَسِی كِه فَاسِدِ اَسْتَه،
 بیل كِه دَ فِسادِ خُو اِدَامَه بَدِیَه و كَسِی كِه عَادِلِ
 اَسْتَه، بیل كِه دَ عَدَالَتِ خُو اِدَامَه بَدِیَه و كَسِی
 كِه مُقَدَّسِ اَسْتَه، بیل كِه خُودِ رِه مُقَدَّسِ نِگَاه
 كُنَه.

۱۲ عِیْسَى مُوْگِیَه: "اِیْنَه، مَا دَ زُودِی مِیْمِ!
 اَجْرِ مِه قَدْ اَزْمَه قَتِی اَسْتَه تَا دَ هَرِ كَسِی مُطَابِقِ
 اَعْمَالِ شِی بَدِیْمِ. ۱۳ مَا «اَلِفِ وِیَا» اَسْتُمْ، «اَوَّلِ
 وِ اَخِرِ» و «شُرُوعِ وِ خَتْمِ.» ۱۴ نِیكِ دَ بَخْتِ
 كَسَایِ كِه چِپَنَایِ خُو رِه مُوشَوِیَه تَا دَ دَرَخْتِ
 حِیَاتِ حَقِ دَشْتَه بَشَه و بَتْنَه اَزِ دَرِگَه دَ شَارِ دَاخِلِ
 شُنَه. ۱۵ دَ بُرُونِ شَارِ سَگَا، جَا دُوْگَرَا، زِنَاكَارَا،
 اَدْمَكُشَا، بُتِ پَرَسْتَا و تَمَامِ كَسَایِ اَسْتَه كِه دَرُوعِ
 رِه خُوشِ دَرَه و دَرُوعِ مُوْگِیَه. ۱۶ مَا عِیْسَى،
 مَلَايِكَه خُو رِه رِبِی كَدُمِ تَا دَزِ شُمُو دَ بَارَه اَمَزِی
 چِیْزَا دَ جَمَاعَتِ هَایِ اِیْمَانْدَارَا شَاهِدِی بَدِیَه.
 مَا رِیْشَه و نَسْلِ دَاوُودِ و سِتَارَه رُوشُونِ صُبْحِ
 اَسْتُمْ."

۱۷ روح و بیری مُوگِیه: ”بیه.“

و هر کسی که می‌شنوه، بُگِیه: ”بیه.“

و هر کسی که تُشنه یه، بییه

و هر کسی که دِل شی آسته، از آب حیات

مُفت-و-رایگان بگیری.

۱۸ ما یوحنّا تمام کسای ره که توره های

پیشگویی امزی کتاب ره می‌شنوه خبردار مُونم:

اگه کُدم کس دَ امزیا کُدم چیز اضافه کنه، خُدا

بلاهای ره که دَ امزی کتاب نوشته شده، دَ بِلَه

ازو اضافه مُونه. ۱۹ و اگه کُدم کس از توره

های پیشگویی امزی کتاب کُدم چیز کم کنه،

خُدا او ره از درخت حیات و از شارِ مُقدّس که

دَ امزی کتاب ذکر شده، بے نصیب مُونه.

۲۰ امو که شاهدِ امزی چیزا آسته، مُوگِیه:

”آرے، ما دَ زودی مییم.“ آمین! بیه آی مولا

عیسی.

a ۲۲:۲۱ دَ بعضی نُسخه ها کلمه «مُقدّسین» نوشته

نییه.

۲۱ فَيْضِ مَوْلَا عَيْسَىٰ نَصِيبِ پَگِ [مُقَدَّسِينَ]^a
شُنَه. آمِين.